

הם יורים גם בסוסיים

עיבוד למחזה ע"פ רומן מאת הוראס מק'קוי

מאת: דדי ברוך ושלומי מושקוביץ

הדמויות

רוקי: כבן 45-50 המנחה של המרתון ובעל "זכויות היוצרים" על הפטנט. מסתובב ברחבי אמריקה ומארגן מרתונים של ריקודים עד אפיסת כוחות. אינטליגנטי מאוד, בעל חוש הומור חד. ציני להחריד, אולי בשל העובדה שלמרות חזותו הגברית והכריזמה הטבעית הזורמת ממנו, הוא לא הפך לכוכב, אלא ממשיך להנחות מרתונים לריקודים. חריף, מהיר, שר טוב, אז טוב וכריזמטי בטירוף.

רולו: כבן 35. יד ימינו של רוקי וה"עובד רס"ר" שלו. רוקי זיהה בו את התכונות הסדיסטיות שלו עצמו חסרות והפך אותו למוציא לפועל הקבוע של קרקס המוות שלו. איש פשוט ונאמן שהתגלגל במקרה לעסקי ה"שואו ביז" בשל הערצתו לרוקי. נוסע על סקטים ברחבת הריקודים, עובדה המקנה גם לו מעין "אופי ריקודי" הנסמך על כישרון תנועה מולד. לעיתים מתגלה הרוך מתחת לחזות האלימה והמפחידה שלו

גלוריה – צעירה כבת 25 עד 28. הגיעה להוליווד ממדינות הדרום בעקבות חלומה להיות שחקנית. חריפה וצינית. יפה מאוד, אבל לגמרי לא מודעת ליופייה. אישיות חזקה ובלתי מתפשרת שאינה מוכנה להיכנס באמת ל"מעגל הרוקדים" ולשחק את המשחק לפי הכללים המקובלים. בחורה ייחודית, מוכשרת מאוד שאיננה הולכת בתלם. עובדה הגורמת לה להרגיש בודדה מאוד. סגורה ומבוהלת, אבל עוטפת את זה בהומור ציני ואכזרי. עברה הרבה סבלה הרבה. איבדה את האמון בבני אדם. ויותר גרוע מזה – בעצמה. "הגיבורה" האמיתית של המחזה. זו שמתייצבת מול השיטה. מקסימה.

רוברט – צעיר בשנות העשרים המאוחרות. הגיע להוליווד בעקבות חלומו להיות במאי קולנוע. מנסה לעבוד, ללא הצלחה, בהפקות קולנוע כדי ללמוד את המקצוע. רומנטיקן וחולמני. תם. בעל חזות גברית ושרמנטית, אבל חולשה וחוסר ביטחון המתבטאים בחוסר היכולת שלו "לקחת את הדברים בידיים". נפש רכה המסתתרת בגוף גברי ובחזות מרשימה. בן זוגה של גלוריה לתחרות.

הארי: כבן 50. חייל בקבע בצבא. מהסוג שמועבר כל פעם לבסיס אחר וכך נראים גם חייו. נע ונד. חסר שורש או משפחה. רקדן חובב של מועדונים. איש פשוט וישיר בעל שמחה טבעית וחוש הומור חם וקולח. רקדן מעולה ועדיף גם בעל מיומנות בסטפס או אקרובטיקה. השתתף כבר במרתונים בעבר "בשביל הספורט", אבל בעקבות פגישתו עם שירלי, רוצה להתיישב ולהתחתן. המשבר הכלכלי מונע ממנו לעזוב את הצבא והוא חייב להשיג את הפרס הכספי במרתון כדי לפתוח מעין "עסק עזר" לתעשייה ההוליוודית המתפתחת – מתפרת בגדים וסדנא לתיקוני מצלמות ואביזרי צילום.

שירלי: כבת 30. בת זוגו של הארי. אישה פשוטה וחמה שאוהבת ויודעת לתפור. חברותית ויוצרת אימון מהרגע הראשון. נאה. לא אינטליגנטית

במיוחד, אבל בעלת כמויות נדיבות של קסם בלתי אמצעי. תמימה וחולמנית. רוצה להקים משפחה עם הארי, אבל לא בתנאים שבהם הוא חי עד עכשיו.

אליס: כבת 30. בלונדינית מרשימה שכאילו בנויה להיפך לכוכבת או כוכבנית הוליוודית. מעין תואמת מרלין מונרו, אבל נעדרת את הזרימה הטבעית של הכוכבת האגדית. שחקנית אנגליה שהגיעה לחפש את מזלה בהוליווד, מלאת אופטימיות ותקוות ובינתיים נשחקת באכזריות מתחת למכבש האי אכפתיות והאטימות. גדלה בבית מהמעמד הבינוני והוריה שלחו אותה ללמוד במיטב בתי הספר למשחק על מסורות דרמטיות של צ'כוב ושייקספיר. על אף התרסקויותיה החוזרות ונשנות היא חוזרת תמיד לתמימותה. תמימות הנראית לפעמים כאינפנטיליות או סתם טמטום.

גיימס: בסוף שנות העשרים. מין "פליי-בוי" שרמנטי בעיני עצמו שבטוח שהוא הכוכב הבא של הוליווד. נפוח אגוצנטרי ואגו מניאק אפילו במונחים שחקניים. שוביניסט ואופורטוניסט חסר אלוהים הרואה רק את טובתו ורק לטווח קצר. בחורות – שתמש וזרוק.

רובי: כבת 28. התחרתה כבר במרתון אחד שם פגשה את מריו, נישאה לו ועכשיו היא בחודש החמישי להריונה. היא זמרת חובבת וכל רצונה הוא ללדת את ילדה הראשון למצב בו יש אוכל לאכול. אישה צנועה מוכשרת, לא יפה במיוחד, אבל מאוד נוגעת ללב. נאמנה ושרדנית. רוקי שכנע אותה ואת מריו בעלה לבוא למרתון נוסף משום שהקהל מאוד יאהב אותה "במצבה".

מריו: כבן 30. בעלה של רובי. פדאנט נוח להתרגז שבטוח מאוד בחישוביו וסיכוי, זאת בעיקר הודות לעובדה שהוא הצליח להשיג "ספונסר" המספק להם גרביים ותכשירי רחצה והיגיינה תמורת פרסום. גבר בעל אינטליגנציה שכלית גבוהה ואינטליגנציה רגשית נמוכה מאוד. חזק בגופו ובעל נחישות כמעט רצחנית להצליח בכל מחיר כמעט. מגונן על רובי.

וי: בשנות השלושים שלו. פר'ח מועדונים מצוי בעל לשון חלקלקה ומראה מלוקק ומטורזן. רקדן טבעי בעל אישיות חפיפניקית ונטייה טבעית להסתבך. טוען שהוא משתתף במרתון רק בשביל ה"פאן" והבחורות. מאוחר יותר, אחרי שהוא חוטף מכות רצח מנושיו, מסתבר שהוא חייב המון כסף ממשחקי פוקר. הוא מעין עבריין צעצוע בלתי מזיק, אבל עם גינוני עארס וגם הרבה מאוד "שארס" מהסוג הזה.

מארי: צעירה. רקדנית מועדונים המנסה לחסוך כסף ללימודים. בחורה חזקה ישרה ואסרטיבית. יוצרת אימון וסימפטיה בשל היותה בחורה ישרה המסוגלת לראות גם את מצוקתו של הזולת ולא רק את עצמה. נוגעת ללב ביושר האסרטיבי הנדיר שלה. לא מפחדת מכלום ומאף אחד. לא יפה. מראיה נע בין פודלית סמרטוטית למכ"ית אסרטיבית ונוקשה. סולקה מדירת החדר שלה בשל חוב של 300 דולר ובשל כך החליטה להשתתף במרתון. פגשה את וי מחוץ למועדון הריקודים והם הפכו לזוג לצורך המרתון.

גולדי: כבת 30. בחורה בעלת גוונים תמהוניים בשילוב נטיות ספיריטואליסטיות. נראית רכה ועדינה אבל אוצרת בתוכה הרבה זעם שעלול להתפרץ בכל רגע. נשואה בעל כורחה לשמן שהיא לא אוהבת. גזרה על עצמה שתיקה לאורך המרתון כדי לאסוף את עצמה פנימה ולא לאבד אנרגיה, אבל

קריסתו של בן זוגה שוברת את נדרה והיא פוצחת בדיבור אובססיבי על מוגבלויות הקיום.

ג'וני: כבן 35. בעלה של גולדי. שמנמן נהנתן וחייכן. בעל אמביציות צנועות ביותר הכוללות הרבה אוכל והרבה הערצה לגולדי אשתו. איש רך שאינו מבין לאן כולם רצים ועל מה כל המהומה. מקסים ביותר במתח שבין גופו העצום לאופיו הילדותי והרך.

אישה בקהל (גב' ליידן): אלמנה כבת 50. אמריקאית נוצריה טובה וקולנית מהמעמד הבינוני, המנסה להגשים את חלומותיה דרך אימוץ רקדנים במרתון. צופה במרתון בקביעות בכל מהלכו ומעריצה את הרוקדים בו. בעיקר את גלוריה הנראית לה, משום מה, דומה לה עצמה.

לפחות שני זוגות של רוקדים צעירים בין 25 ל 35 שינשרו במהלך המרתון.

אחות – כבת 35. בעלת יכולת אמפטית וחיוך טוב לב הבאים בניגוד גמור לעבודה הלא ממש אנושית שהיא אמורה לבצע.

שופט בבית משפט. כבן 45. רציני שקול ודוברו של ה"זרם המרכזי".

הבמה

אולם ריקודים באמריקה של שנות השלושים של המאה הקודמת הכולל גם כדורי מראות מחזירי אור. מסביב טריבונות וספסלי ישיבה המיועדים לקהל. על משטח הריקודים נמצאת במה קטנה עליה עומד בדרך כלל רוקי המנחה ועליה נערכים גם ה"נאמברים" הקשורים בשירה. במה נוספת, בירכתיים, משמשת לפסנתרן. כמו כן יש אזור נפרד המהווה את חדרי המנוחה – לבנים ולבנות, בו נמצאים דרגשי שינה ספרטניים. יש גם מקלחות בהן החברה מתרעננים. בנוסף, במקום מרכזי כלשהו, נמצא המשרד של רוקי הכולל בנוסף לשולחן ושני כסאות גם מיטת שדה צבאית ומרופטת עליה הוא נח.

הסצנות בין רוברט לשופט הלקוחות ממשפט הרצח שבו נאשם רוברט, נערכות ברחבה הכללית בשינויי תאורה וביט ריקודי. כאילו הן מתרחשות בראשו של רוברט..

2 "פולו ספוטיים" אחראים על בידודם והבדלתם של הזוגות בזמן שהם בסצנה הפעילה.

בנוסף לדמויות בהצגה יש גם זוגות נוספים הנבחרים מהקהל או מעין "ניצבים" ה"נושרים" במהלך המרתון. בעיקר בשלבים הראשונים. מסדרון הכניסה לאולם והלובי שלו גם הם חלק מההצגה, באופן כזה בו, עד כמה שאפשר, אולם ההצגה יהווה את אולם הריקודים ולא רק הבמה שלו.

1. מסדרון הכניסה לאולם תחרות הריקודים.

הקהל עומד בתור להצגה, דחוס, צפוף, לפני שולחן הכרטיסים, עליו יש גם מספרים המודבקים לכל אחד מהנכנסים על גבו. הקהל הוא חלק מהמתחרים בתחרות. השחקנים מצויים גם הם בתור ונבדלים בתלבושות התקופתיות שלהם. מחוץ לאולם שלט תקופתי מתוארך ל-1930 עם הכתובת "מרתון הריקודים הגדול בעולם. הפרס - \$5000". על התור לכניסה עולה קולו של המנחה מרמקולים המצויים במסדרון החוזר כמה וכמה פעמים על ההודעה הבאה:

רוקי: (במערכת הכריזה. מוקלט) ברוכים הבאים למרתון הריקודים הגדול!! התחרות היא מסביב לשעון. ימים ולילות. רצוף. כל שעתיים יש הפסקה של 10 דקות. (נשמעת יללת ההזעקה) זה אות היציאה להפסקה וגם החזרה ממנה. (נשמעת משרוקית) וזה אות האזהרה לנופלים. אם נפלתם, השופט ייתן לכם בדיוק 10 שניות כדי לקום על הרגליים ולהמשיך לרקוד. במידה ולא הצלחתם לקום - זהו זה. החוצה. אתם מודחים. בקשר לאוכל - אתם תקבלו 7 ארוחות ביום. בכל רגע ורגע יהיה שופט ברחבת הריקודים ואחות מוכנה לעזרה ראשונה. בעוד כמה דקות נפתח את הדלתות, והפרס הגדול יוכל ליפול בחלקו של כל אחד ואחד מכם. אז תעמדו בתור ותקבלו את המספרים שלכם.

2. אולם הריקודים והרחבה.

התור התקדם והאנשים עומדים עכשיו על רחבת הריקודים ליד שולחנות הקבלה הניצבים עליה בצורת האות ח', בהם עורכים להם בדיקות רפואיות ובדיקות כשירות. השחקנים מצויים גם הם בתור ומתגלים לקהל, כל אחד בזמנו, כשהם מגיעים וניצבים אל מול רוקי, עוזרו רולו והאחות. כל השחקנים מתחילים ל"חמם" קצת את האווירה על ידי טרוניות קלות והבעות עדינות של אי שביעות רצון. הבלגאן גואה ורוקי מנסה להשתלט עליו.

רולו: (יושב ליד שולחן הקבלה, יותר מאוחר יהיה זה שיסתובב על סקטים בין הרוקדים, יעיר להם ויזרוק אותם המתחרות) הי אתה שם..חייל..תירגע, בסדר? תעמוד בתור ותחכה!!!

הארי: "תעמוד בתור ותחכה. תעמוד בתור ותחכה". בדיוק כמו בצבא. רק שפה זה הרבה יותר גרוע. מתייחסים אליך כמו לזבל. כמה זמן לוקח להם. (לעבר רוקי ושולחן הקבלה) היי, אולי תזיזו קצת ת'תחת! אנחנו לא בהמות.

רולו: היי, חייל. תירגע שם.

הארי: (לאליס שעומדת לידו) פעם עבדתי עם פרות. זה בדיוק אותו דבר. להיות פרות במכלאה, זה לא יותר גרוע מאשר לנו....

גלוריה: (עומדת גם היא בתור. קצת מאחוריו) אין בכלל מה להשוות. להיות פרות במכלאה, זה הרבה יותר טוב!!! (כולם פונים אליה) הן לפחות מקבלות אוכל בצורה מסודרת.

הארי: צודקת לגמרי. תוקעים להם ככה טוב טוב שישימונו. ואז בסוף באים אליהם עם סכין וטראח!! ..

גלוריה: כן, רק שהן, בניגוד אלינו, לא יודעות שזה מה שמחכה להן בסוף. בינתיים שתיים אפס לפרות.

הארי: (מסתכל עליה. מנסה לרדת לסוף דעתה) כן, אפשר להסתכל על זה גם ככה. (מביט בה. היא לבד) מה זה? את לבד? אין לך בן זוג?

גלוריה: לא עניינך. .

בינתיים אליס וג'יימס מגיעים ועומדים לפני וועדת הקבלה. רולו פותח ובודק את המזוודה שלה העמוסה במיני צעפים וקישוטים ושמלות סאטן.

רולו: מה קורה פה? מאיפה זה? מה זה כל התחפושות האלה? מאיפה יש לך כסף לזה?

אליס: אני שחקנית. מלונדון. אליס לבלנק...

רוקי: יפה....שחקנית.... נו, תשחקי רגע. אפשר הדגמה קטנה?

אליס: כאן? עכשיו?

רוקי: כן, למה לא. יש פה אנשים מהתעשייה שרק מחכים לגלות כוכבת חדשה.

אליס: ...אבל אני שחקנית קלאסית ואין לי פה את כל ה.....

ג'יימס: (לאליס) בטח, בטח שיש לך. (הוא גורר את אליס לאמצע הרחבה. לוחש לה משהו באוזן. היא מתחילה לצעוד מלאת מלכותיות וחשיבות עצמית. מסתובבת לכיוון המנהל ומתחילה לדקלם במלוא הפאתוס)

אליס: "כן, הם אמרו לי כי אתם שוטים, אבל אני סירבתי להקשיב והאמנתי לנדבנותכם הכוזבת.."

גלוריה: אני לא מאמינה שזה קורה לי

אליס : (ממשיכה) "הבטחת לי את חיי....."

ג'יימס: (קולט את מבטי המבוכה של הנוכחים, מבין שהיא קצת עושה מעצמה צחוק. מנסה להפסיק אותה) אליס, די.

רוקי: יופי. נהדר. זה שייקספיר, לא?

שחקנית: (בהתלהבות) צ'כוב!

רוקי: אני אף פעם לא מצליח להישאר עד מספיק זמן בשביל להבדיל ביניהם.
צחקתי. החומר קצת גבוה. מתוחכם. הקהל שלנו לא אוהב לחשוב יותר מידי...
אבל (קורץ לה) אני אארגן לך משהו...

אליס: תודה. תודה רבה לך.

**(היא ממשיכה הלאה בתור והארי מגיע וניצב מול הוועדה. רולו מסתכל
בטופס שלו ומגיש אותו לרוקי)**

רולו: רוקי, תסתכל על זה.

מארי: תפסיק להסתובב כמו ממטרה, זה מעצבן.

וי: בוא'נה, את לא מתחילה לתת לי פה הוראות, ברור? אל תשכחי שבסך
הכול עשיתי לך טובה.

מארי: מה זה?! מי נדבק אלי פה בחוץ?

וי: אני אליך? את התנפלת עלי! "תרקוד איתי תרקוד איתי, אין לי בן זוג".

מארי: תגיד לי, אתה מטומטם? אתה נדבקת אלי!

וי: את התנפלת עלי!

מארי: אתה נדבקת אלי!

וי: את התנפלת עלי!

מארי: אתה נדבקת אלי!

רולו: היי, תפסיקו עם זה, או שאני אזרוק אתכם החוצה!!

כולם: האלו, מה זה?

וי: אני איתה.

רוקי: (מסתכל בטופס ואחר כך על החייל) כתוב פה שהרופא הצבאי מאשר לך
להשתתף.

הארי: כן. בדיוק. מאשר.

רוקי: אבל לא ביקשנו להביא אישורים רפואיים. אתה לא מסתיר מאתנו
משהו, אה?

הארי: מה פתאום? מה יש לי להסתיר? חשבתי שליתר ביטחון....

רוקי: (מעיין בפתק) ד"ר סאמסון.... הוא באמת קיים, הד"ר סאמסון הזה?

הארי: כן..בטח.... הוא...ד"ר.

שירלי: הוא רופא. אצלך ביחידה.

הארי: כן. בדיוק. אצלי ביחידה. רופא.

רוקי: (לרולו) או. קיי. תעביר אותו....(להארי) אבל על אחריותך. אני לא אשם אם קורה לך פה משהו...

הארי: למה שיקרה לי משהו... (מגחך) פההההה...אהההה.. (לשירלי) יקרה לי משהו..... פההה...מה כבר יכול לקרות לי שעוד לא קרה לי? פהה... (היא מצטרפת אליו לגיחוכים. מה שגורם לנו לחשוד)

רולו: קדימה. הבא בתור!

(גלוריה נעמדת מול רוקי.)

רוקי: עם מי את? איפה בן הזוג שלך?

גלוריה: אין לי בן זוג

רוקי: הבא בתור.

גלוריה: כתוב שם שהתחרות פתוחה לכולם. אני גם כולם.

רוקי: בזוגות. זאת תחרות ריקודים.

גלוריה: לא הספקתי למצוא. לא הצלחתי.

רוקי: בעיה שלך.

גלוריה: אי אפשר להפלות אותי על רקע זה שאין לי בן זוג. זה נגד החוקה

רוקי: מה זה? איזה חוקה?

גלוריה: החוקה של המדינה שלך.

רוקי: אה. החוקה הזאת. החוקה זה רעיון רחוק, מתוקה. זה לא משהו שצריך להטריד אותך. פה אין חוקה. פה יש חוקים.

גלוריה: (מצביעה על האישה שלידה. צעירה הנמצאת בחודש חמישי או שישי) חוקים, אה? ומה אתה? אם היא לא בהריון, אני בתולה.

מריו: היא לא בהריון.

רוקי: מה לא בסדר בלהיות בהריון? הקהל מת על זה.

רובי: כן. הקהל מת על זה.

גלוריה: אז מה אתה מצייע שאני אעשה עכשיו, אה? שאני ארוץ החוצה
ואתפוס לי סתם איזה זיוון?

רוקי: זאת אפשרות.

גלוריה: כן? ועוד אפשרות היא שאתה תמצא לי בן זוג.

רוקי: מאיפה אני אמצא לך בן זוג עכשיו. תרדי לי מהראש. תעשי לי טובה, את
מעכבת לי ת'עסק. חוקה! בחיי. הצחקת אותי. בואה הנה ג'ינג'י!

רוברט: אני? אני לא ג'ינג'י.....

רוקי: כן, כן, אתה. בוא הנה. (הולך לקראתו. רוברט מתקרב) הנה, זה הבן זוג
שלך.

רוברט: מה?.. לא, לא, אני לא פה בשביל....אני בתחקיר, אני אוסף פה חומרים
לסרט שלי...., אני במאי. ותסריטאי. זאת אומרת, אני אהיה, אני לא באתי
בשביל....

רוקי: מה אתה אומר? ו..תסריטאי. באמת? איך קוראים לך?

רוברט: רוברט. רוברט סיברטון.

רוקי: רוקי! שמח להכיר אותך. יש לך בת זוג בובי?

רוברט: הרגע הסברתי לך. אני לא נמצא פה בשביל ה... ודרך אגב לא קוראים
לי בובי, אני רק אוסף חומרים ...

רוקי: חומרים למה?

רוברט: לסרט.

רוקי: חומרים לסרט אה? החומר נמצא מתחת לאף שלך, גולם. לך על זה בובי,
יש לך פה סרט שאין אפילו בסרטים. בחור פוגש בחורה בתחרות ריקודים. הם
אף פעם לא נפגשו, אבל הם הולכים אחרי הקול הפנימי הזה שקורא להם
לרקוד יחד, ועל אף כל הקשיים שבדרך, הם זוכים בסופו של דבר בפרס
הגדול! הם גומרים בזחילה על הברכיים, כמעט מתים, אבל עם הידיעה שהם
הולכים להגשים את החלומות שלהם. הקהל ימות על זה. יש לך פה תסריט על
כל הקופה!!!!

רוברט: כן, אבל.....

רוקי: שום אבל. יש לך פה הכול. רומנטיקה. ומאבק. וניצחון. ותקווה. תקווה,
בובי. אנחנו רוצים שהם ידעו שכל אחד ואחד מהם יכול להצליח. שככה זה
באמריקה. אנחנו מוכרים להם תקווה, בובי, ואתה יודע למה? כי זה מה שהם
רוצים לקנות.

גלוריה: אני לא רוצה אותו. הוא חלש.

רוקי: מה זה?!!! מה אמרת? שלא תתעסקי איתי, שמעת? זה מה שיש. או שאת מתכוונת לחכות פה לג'ון וויין ..

גלוריה: זה לא שיש לי הרבה ברירות, אה?

רוקי: ממש לא. קחי אותו, או שתלכי מפה. אני מבזבז עליך כבר יותר מידי זמן. קדימה. צריכים להתחיל.

רוברט: אני מבטיח שאני בחיים לא אכתוב משפט כזה בתסריט שלי. אבל את נראית לי מוכרת

גלוריה: אתה בטח מחטט בזבל.

רוברט: מה?

גלוריה: השתתפתי בסרט האחרון של פורד. אבל חתכו אותי בעריכה. אז בטח חיטטת בפח זבל של האולפנים.

רוברט: מה? אה. לא, לא. אז כנראה שלא משם.

(הולך. מתחילה מוסיקת הריקודים. הזוגות מתחילים לרקוד. רוברט וגלוריה מסתכלים זה בזו במבוכה. מושיטים ידיים לחיבוק ריקודי מרוחק. מתחילים לנוע. תוך כדי התחלת הריקוד רוברט חולץ את נעליו, נשען עליה. היא עוזרת לו. רוקדים. רוקי עולה על במת ההנחיה ומדבר אל הקהל במיקרופון)

רוקי: ברוכים הבאים לריקודו של הגורל, גבירותיי ורבותיי!!! קהל נכבד, עוד ועוד נרקוד ונרקוד, ועד מתי? עד מתי? מתי זה יפסק? מתי זה ייגמר? מתי? מתי שרק שניים מהמתחרים הנפלאים שלנו יישארו כאן על רחבת הריקודים. זוג אחד בלבד ייצא מכאן מנצח, זוג אחד בלבד ייצא מכאן עם הפרס הגדול של \$5000!! הם ירקדו כאן רצוף. מסביב לשעון. ללא שינה. ימים ולילות. כל שעתיים הם יצאו לעשר דקות מנוחה. עד הזוג האחרון שיעמוד על הרגליים. במרתון בשנה שעברה, שברנו שיא - כמעט חודשיים של ריקוד ללא שינה, ללא הפסקה. בואו נראה אם השנה נוכל לשבור את השיא הזה. אני מודה, זה לא קל, זה קשה. במיוחד שאנחנו נמצאים בזמנים קשים. אבל לא לדאוג רבותיי וגבירותיי, אפשר להירגע, כי המנהיגים שלנו מבטיחים לנו שהשנה יהיה קשה, אבל בשנה הבאה, יהיה הרבה יותר קשה. אז מה כבר יש לנו הקטנים להגיד על המיתון, אה? על המשבר הכלכלי? על קו העוני? על המצב הביטחוני.....(מפליץ בפיו) זה מה שיש לנו להגיד! אנחנו לא נפסיק לרקוד!!! קדימה! מחיאות כפיים לרוקדים!!!

(נכנסים המתחרים)

אז אתם, קהל נכבד, כל מי שעדיין לא ביקר בדוכני ההימורים שלנו, שיבחר לעצמו זוג ויהמר עליו.(מראים את המספרים שלהם) תילחמו אתם. תקוו אתם. תבכו אתם. תנצחו אתם. נראה אם תבחרו בזוג המנצח. ואתם (לרוקדים) רואים

את הקהל הנהדר שלנו? תראו להם במי לבחור, על מי להמר, מי יהיה הזוג המנצח!!! ועכשיו, קהל נפלא – כנהוג בכל מרתון שלנו - ריקוד הפתיחה המסורתית!!

(אחרי הריקוד)

ו...גבירותיי ורבותיי – כל העיניים לשעון הגורל שמתחיל לתקתק.... התחרות שלנו מתחילה. המרתון יוצא לדרך!

(רוקי יורה. כל הרוקדים מתחילים לרקוד, האור עובר מזוג לזוג)

רוברט: אז את... שחקנית?

גלוריה: שחקנית אופי. עושה רק תפקידים ראשיים - עוברת אורח, אישה עם מטריה, ורוסיה מתה.

רוברט: דווקא עם איך שאת נראית מתאים לך להיות...

גלוריה: עזוב, בחייך. הכול פוליטיקה. זה עסק מטורף. כולם חארות. הם אפילו לא יודעים איך קוראים לך. זורקים וזהו. בשביל להתקרב לגדולים באמת אתה צריך ממש לשכב להם מתחת לגלגלים של המכונות. או סתם לשכב להם. הנה, כמו זאת למשל (מצביעה על אליס) חנפנות, ליקוקי תחת ומציצות. רק ככה.

רוברט: תחשבי שאת זרה לגמרי בארץ חדשה. זה קשה.

גלוריה: הכול קשה.

(פאזזה)

רוברט: אם אתה באמת רוצה משהו, בסוף תמצא את הדרך.

גלוריה: השאלה מתי הסוף.

רוברט: לפעמים זה לוקח זמן. במיוחד לאלה שמחפשים דרך שאף אחד לא הלך בה לפניהם.

גלוריה: על איזו דרך אתה מדבר? הכול סגור, אתה לא רואה שהכול סגור??!!

רוברט: יכול להיות, אבל את דווקא נראית לי בדיוק מהסוג ש....

גלוריה: שמה?!!! שמה? מה אתה כבר חושב שאתה יודע?!!!

רוברט: כלום. שום דבר.

גלוריה: מה אתה יודע עלי? אתה לא יודע עלי כלום. אתה לא מכיר אותי בכלל!!!

רוברט: לא אמרתי.

גלוריה: אז תשתוק!!!!

רוברט: טוב.

רולו: קדימה. לא באנו לחלום או לישון פה. הקהל יעזוב למופע אחר.

(עוברים לאליס השחקנית, מרקדת לה בשמלה חשופה באקסטראווגנטיות עם בן זוגה ג'יימס)

אליס:מה באמת? יש לך קשרים?

ג'יימס: במקומות שאת לא מאמינה. עבדתי עם כולם.

אליס: עשית את זה, אה?

ג'יימס: ורק תפקידים ראשיים, בייבי. גם עכשיו. איך שאת רואה אותי - שני תסריטאים יושבים בהוליווד וכותבים תסריט במיוחד בשבילי. הם רק גומרים לכתוב לי את זה ו...הופה.

אליס: באמת? הופה? יש... יהיה שם... גם... בשבילי... משהו ש... אתה תוכל אולי.... כי אני לא מכירה פה אף אחד.

ג'יימס: בטח שאני אוכל. אבל רק אם תורידי את השמלה הזאת.

אליס: מה?

ג'יימס: לא, לא בייבי. תירגעי. זה לא שאני רוצה להפשיט אותך. זאת אומרת ברור שאני רוצה להפשיט אותך, אבל לא זה העניין.

אליס: מה, היא לא יפה בעיניך?

ג'יימס: זה לא הסטייל כאן באמריקה, בייבי. את צריכה לעשות תפקידים יותר עממיים, משהו מהחיים.

אליס: אני יכולה להיות עממית, אני יכולה להיות שוטרית, אני יכולה להיות פועלת, אני יכולה להיות הכול.

ג'יימס: לא עם השמלה הזאת שאת לובשת....

(ספוט על החייל וזוגתו מפוזים במרץ. מצחיקים קצת. מתקרבים לרוברט וגלוריה)

הארי: היי מותק. אני רואה שמצאת לעצמך בן זוג, אה? האמת שהוא לא נראה לי מהחומר הנכון.....

גלוריה: מאיפה אתה יודע? אתה מומחה לחומרים?

שירלי: הוא סתם צוחק, הוא עושה עניין רק בגלל שאתה יותר צעיר ויותר חזק ממנו.....

הארי: איזה שטויות! בעיקר שידוע שמה שחשוב זה לא הגודל, אלא הזווית! הניסיון, זה מה שקובע! וההתמדה... (לרוברט) תעשה חיים, מותק, שבור רגל. צוחק. זאת מן ברכה כזאת שאומרים לשחקנים, לא? (מתרחקים בריקוד. הארי מבצע "נאמבר")

רוקי: (אחרי הנאמבר של הארי) זה החומר המעולה שיש לנו בשבילכם קהל נכבד. רק אצלנו. רק כאן. יפה מאוד חייל. כל הכבוד. בטח גם בקרב אתה ככה. הורג אותם אחד אחד, אה? כל הכבוד לחייל הארי קליין שהצליח לא למות במלחמה. (הקהל מוחא כפיים וגם זורק מטבעות קטנים אותם החייל וזוגתו אוספים מהרצפה) אתם רואים עכשיו את הארי במדי הצבא שלנו. אבל מה שאתם לא יכולים לראות, ואני לגמרי רציני עכשיו, זה שהארי קליין הוא אחד מהחיילים האמיצים שלנו שחדרו אל מעבר לקווים והביסו את האויב !!! כן, כן. אחד מוותיקי המלחמות שלנו. בעל עיטור העוז, הגבורה, המופת. והדוגמא. מי ייתן ולא נדע עוד מלחמה... תראו איך הוא רוקד גבירותי ורבותי, עם גוף מלא רסיסי פגז שהתפוצץ עליו באחת הפעולות. 50 רסיסים מתרוצצים לו בתוך הגוף...ואני יודע שאולי הוא לא היה רוצה שאני אספר לכם, אבל הבנאדם הזה הוא נס רפואי שחי עם קליע של רובה שחדר לו לגולגולת ועצר מילימטר לפני המוח. והכול בשביל להגן עלינו. שנמשיך לחיות פה בשקט. והנה עכשיו, הוא נלחם מלחמה מסוג אחר לגמרי, ועדיין נלחם כדי לנצח. כדי לנצח!!! האם זו לא רוח הקרב והאומץ שהפכה אותנו, כמדינה, למה שאנחנו? בטח שכן!!! ואני מתכוון לכל מילה רבותי, מעומק הלב אני אומר את הדברים האלה.

גלוריה: אח... הייתי צריכה לעלות על איזה מוקש במלחמה. במדינה הזאת הכי טוב להיות נכה מלחמה. רק ככה מתייחסים אליך. (מדגימה ריקוד נכים. צוחקת. רוברט נלחץ מהפרובוקציה, אבל גם מוקסם. רוקי מסתכל עליה בחומרה. היא חוזרת פתאום להיות "בסדרית". כאילו נתפסה על ידי המורה. חוזרת לרקוד עם רוברט) גם אתה בסרטים?

רוברט: אמרת שהכי טוב שנשתוק.

גלוריה: אז שניתית את דעתי, טוב?אז כן? אתה גם בסרטים?

רוברט: אפשר להגיד..... זאת אומרת, לא בדיוק.... אני..... החלום שלי להיות במאי. אני יודע שאני יכול להיות טוב בזה.

גלוריה: מה זה עוזר לך שאתה יודע. גם אני יודעת שאני יכולה להיות השחקנית הכי טובה בעולם, אבל מה זה עוזר לי אם רק אני יודעת את זה.

רוברט: עכשיו גם אני יודע. מה, בחייך, זה הוליווד פה.... הכול יכול לקרות. את הולכת סתם ככה ברחוב בשמש ..ו..(שורק) ...מישהו מגלה אותך...

גלוריה: אותי אף אחד לא יגלה. אני הולכת בצל.

רוברט: קחי את כל הכוכבים הכי גדולים - הפבורן, גארי קופר... גייבל...
בהתחלה הם היו שבורים. עלובים. אף אחד לא ידע מי הם... ופתאום... (שורק)

גלוריה: תגיד לי מה אתה רוצה ממני?

רוברט: אני רוצה שאם אנחנו כבר פה, אז בואי ננצח. בואי ניקח את הפרס הזה. למה באת הנה אם את לא מאמינה שאפשר לנצח?

גלוריה: בשביל לאכול.

(עוברים לרובי ובעלה מריו)

מריו: את בסדר?

רובי: בינתיים כן...אני רק מקווה שאני לא אסחב אחריו...

מריו: היי, את לא נסחבת אחרי...תראי מה תעשי כדי להתחזק...תחשבי כל הזמן על זה שאנחנו היחידים בינתיים שיש לנו ספונסר, ושבחוף אין אוכל ואנחנו מקבלים פה שבע ארוחות ביום....

רובי: אני רק מקווה שהוא יאהב את התפריט.....

מריו (טופח לה בעדינות על הבטן) אימא ואבא הולכים להביא לך 5000 דולר, מותק. אתה הולך ללמוד באוניברסיטה.

רובי: אתה חושב שהוא יודע שאנחנו רוקדים בשבילו עכשיו?

מריו: לא רק בשבילו. גם בשבילנו. לעתיד שלנו. אנחנו הולכים לעשות את זה. את תראי. יש לנו את כל התנאים.

רובי: אני פוחדת.

מריו: את לא פוחדת. את לא פוחדת. לנו אין את הלוקסוס הזה של לפחד. הבנת אותי? אנחנו. לא. מפחדים.

רובי: (בחשש. לא מאמינה) נכון.

מריו: מה?!! לא שמעתי טוב!!

רובי: (מנסה לשכנע את עצמה. על סף דמעות) נכון.

מריו: מה נכון?!!!

רובי: אנחנו לא מפחדים. אנחנו לא מפחדים!!! אנחנו לא מפחדים!!!

מריו: יופי. ככה אני אוהב אותך.

(עוברים לג'וני. מבצע נאמבר. ג'וני וגולדי. עוברים למארי ווי.)

מארי: תחליט. אתה איתי או איתה?

וי: היי, בובה, זה לא מה שסיכמנו, נכון? אנחנו לא נשואים או משהו. אני עושה מה שבא לי ואת לא מתחילה פה עם סצנות קנאה.

מארי: זה לא קשור לקנאה. אם לא נהיה יחד, לא ננצח. ככה זה. זה הכול.

וי: לא באתי לנצח. באתי בשביל הכיף, או קיי. אני נראה לך כמו אחד שחסר לו כסף? תסתכלי על הנוף. תראה איזה סחורה. אני הולך להפיל אותן אחת, אחת. בנות....

מארי: אז לא אכפת לך אם ננצח או לא, אה? אבל לי אכפת. מאוד מאוד אכפת לי. כי הכמה דברים הדפוקים שיש לי זרוקים עכשיו ברחוב כי הבעל בית הבן זונה שלי זרק לי אותם מהדירה. אני חייבת לו כמעט 100 דולר. ואני צריכה כסף לאוכל. כי אני רוצה לחיות. אז אכפת לי. וחשוב לי לנצח. ואני גם אנצח. ואם אתה לא תהיה איתי, אני פשוט אזרוק אותך ואחליף אותך במישהו אחר. שכן רוצה לנצח. זה הכול.

וי: ככה.

מארי: כן, ככה.

וי: קלטתי את הראש שלך. (ממשיך לרקוד. מצחיק. מענטז, אבל מנסה להיות ילד טוב ולהסתכל רק עליה לכמה שניות)

(עוברים לרוברט וגלוריה)

רוברט: תמשיכי. תמשיכי. זה עוזר לשכוח את הכאבים.

גלוריה: אי אפשר לשכוח את הכאבים.

רוברט: רק רציתי לעזור לך למצוא את היופי. זאת שיטה כזאת שלי ש...

גלוריה: אתה מוכן לבדוק לי רגע בשיטה שלך, איך היית ממשיך אם היית בחורה, ובדרך הנה, שני נהגי משאית שיכורים ומפליצים היו קורעים מעליך את הבגדים?

רוברט:

גלוריה: אתה רוצה להגיד לי שלא היית מצליח למצוא את היופי בזה? משהו כמו נגיד.... הם בכל זאת התנפלו עלי. סימן שאני בחורה מושכת.

רוברט:

גלוריה: היית פעם בחושך? בחושך המוחלט? במקום שאין שום ניצוץ של שום אור? היית שם פעם?! אז אל תדבר איתי על שיטות!!! למצוא את היופי! יופי. (נתקלת באחד הרוקדים. מסתערת עליו) היי, מה אתה דוחף?

דחפן: אני מאוד מצטער, גברת. סליחה.

רולו: היי, בלי אלימות על הרחבה. זה נגד החוקים.

גלוריה: הייתי רוצחת אותם!!!

רוברט: למה? את מי?

גלוריה: את הנהגי משאית הבני זונה האלה.

רוברט: אני מצטער, לא רוצה לחטט לך בעניינים, לא התכוונתי ל....

גלוריה: באמת? זה לא באמת מעניין אותך? אז למה התחלת לדבר איתי?..

רוברט: כי.... חשבתי... סתם שזה יהיה נחמד אם נדבר.....שיחה... אנחנו הולכים להיות ביחד הרבה זמן עכשיו אז חשבתי...

גלוריה: אז תפסיק לחשוב יותר מידי. ואל תתאמץ בשבילי, או קיי!?

רוברט: בסדר. או. קיי. מצטער.

(שתיקה. רולו על הסקטים מסתובב בין הרוקדים כל הזמן ונעצר ליד רוברט וגלוריה.)

רולו: חברים, בואו לא נשכח שאנחנו המופע הכי טוב בעיר, אז קדימה – חייכו לקהל.

גלוריה: למה? ממה אנחנו אמורים ליהנות?

רולו: אל תשאלי שאלות. לא טוב לך – את יכולה לחזור לחור שממנו באת. אז תחייכי ותשתקי, טוב? (הוא עוזב וגלוריה מלווה אותו בתנועת בוז)

רוברט: הוא יכול לפסול אותך על זה.

גלוריה: אני רגילה, תמיד פוסלים אותי.

דוכן העדים. רוברט עליו. השופט חוקר אותו.

שופט: אתה נמשכת אליה?

רוברט: סליחה!!?

שופט: אבקש מהנאשם לא להסס בתשובותיו. האם נמשכת אליה? מבחינה מינית?

רוברט: אנחנו רוקדים יחד. גבר ואישה. היא בחורה יפה. אז ברור שהיו לי מחשבות. אבל לא שום דבר מעבר לזה.

שופט: אתה אומר שהיא נראתה מיואשת.

רוברט: כן. היא הייתה מיואשת. מאוד מרירה, אז מה?

שופט: אתה היית בן הזוג שלה. למה לא עזרת לה?

רוברט: אני ניסיתי.

(רוקי עולה על רחבת הריקודים. פונה לרולו)

רוקי: אין כמו לרקוד. איפה הימים, אה רולו? (מארג'י רומזת לו. הוא רוקד איתה)

רוקי: (אחרי הריקוד) קדימה! תחגגו!

נשמע קול סירנת ההזעקה הקוראת ליציאה להפסקה. כולם מתפזרים לעבר אזור המנוחה....

רוקי: (במיקרופון) המתחרים הנפלאים שלנו יוצאים עכשיו להפסקה. להזכירכם – כל שעתיים יש להם עשר דקות. וזאת כל המנוחה שלהם. בתום ההפסקה הם יחזרו ומרתון הריקודים הגדול מכולם ימשיך וימשיך וימשיך... תישארו איתנו... אל תלכו לשום מקום...

אזור המנוחה.

כל המתמודדים עסוקים בעדכון המראה שלהם. משפשפים את עצמם עם מגבת, מתאפרים, נחים, שותים וכו'. אנחנו מתמקדים עכשיו באזור המנוחה של הבנות, אבל הסצינה "נחתכת" סימולטנית יחד עם ההתרחשות באזור המנוחה של הבנים.

גלוריה: אנחנו נמות כאן. השאלה רק אם זה יהיה מעייפות, או מהריח של הגרביים.

מארי: איזו אופטימיות! אני מארי.

גלוריה: גלוריה.

מארי: הוא.... הוא נראה מוצלח הבן זוג שמצאת....

גלוריה: הוא בסדר. יחסית לגבר.

מארי: שלי מצ'וקמק לגמרי. מצאתי אותו כאן בחוץ. רק היום בבוקר החלטתי שאני הולכת על זה.

שירלי: לא רוצה לייאש אותך, אבל הבן זוג זה הדבר הכי חשוב. אחרי 1000 שעות של ריקוד בלי הפסקה את חייבת שיהיה לך על מי לסמוך

גלוריה: 1000 שעות? הדבר הזה הולך להימשך 1000 שעות?

שירלי: כמעט חודש וחצי.

מארי: צריך לחשוב רק על השעה הבאה. רק ככה אפשר לנצח. בלי לחשוב על העתיד.

גלוריה: כי אין פה עתיד. זה הפטנט של כל המדינה המזוינת הזאת.

(עוברים לבנים. וי ג'יימס מתבוננים במריו שעסוק בלרשום רשימות וטבלאות)

וי: מה זה? מה ת'עושה?

מריו: עניינך?

וי: סתם. רוצה לדעת מה זה כל הטבלאות האלה. (משתף את ג'יימס) אולי יש משהו שאנחנו לא יודעים.

מריו: יש הרבה דברים שאתם לא יודעים. אנחנו מקצוענים. יש לנו ספונסר שתומך בנו. אז אני מעביר לו דרישות. הנה, תראה - פה בטור הזה יש לי את כמות זוגות הגרביים שנצטרך. פה משחות נגד פטריות. גופיות. סבונים. תכשיר נגד שפשפות. פה מספר הימים. כמות השתייה שאנחנו צריכים לשתות כל יום. זה מסע ארוך, בנאדם.... יותר ארוך ממה שאתה מסוגל לדמיין לעצמך....

וי: וואו. הצלחת להפחיד אותי בנאדם. אבל אתה יודע מה? אני שם עשירייה, שאני בכל זאת מנצח אותך. מי נכנס?

ג'יימס: אני נכנס!

(עוברים לבנות. מגחכות. חוזרות לעיסוקיהן. מסתכלות על גולדי המרוכזת כולה בתרגילי נשימה וריכוז)

מארי: מה זה? מה את עושה?

(גולדי לא עונה. רק מסתכלת עליה ועושה תנועות של "אני לא מדברת" "לא יכולה לדבר")

שירלי: את אילמת? חירשת? קרה לך משהו?

גלוריה: במקום לחכות כאן חודש וחצי ואז להשתגע. היא החליטה להשתגע כבר עכשיו.

(גולדי לוקחת נייר ועט ורושמת במרץ. כעושה. שירלי קוראת בקול את מה שהיא כותבת)

שירלי: (קוראת מהדף) גזרתי על עצמי שתיקה. הדיבור גוזל אנרגיה פנימית שלה אזדקק בשלבים המכריעים. בהצלחה. גולדי."

(היא מניחה את העט ומביטה בהן)

שירלי: אני לא מסוגלת לשתוק אפילו דקה. ככה הארי אומר. והוא צודק.

מארי: קראתי באיזה מקום שהדיבורים הם כמו מגן. שאנחנו פוחדים מהשתיקות.

(עוברים לבנים. הארי ורוברט יושבים זה ליד זה.)

הארי: אתה יודע מה אני הייתי עושה במקומך? מתגייס לצבא. הכי טוב. זה מחשל אותך. וזה חשוב....תורם לחברה.

רוברט: לא, אני... זה לא בשבילי.... לא אוהב את זה. משמעת... מסגרת... וגם אני אוהב לטייל... לא אוהב להיתקע במקום אחד....

הארי: אז מה אתה מתכוון לעשות עם עצמך? סתם לשוטט? בנאדם צריך שייכות, להיות חלק ממשהו יותר גדול.... עם, מדינה... זה מה שבנאדם מחפש, לא?

רוברט: לא יודע... כל אחד מחפש משהו אחר...

וי: אולי תעזוב את הילד.

הארי: לא, לא. אתה צעיר, אתה עוד תראה, . זה נותן סיפוק.... לדעת שאתה מוכן להקריב את החיים שלך בשביל משהו שאתה מאמין בו. אבל אני את שלי עשיתי. עכשיו.... תן לי רק קצת כסף לפתוח איזה עסק קטן ולהתחתן עם שירלי....

רוברט: עם ה..

הארי: הבת זוג שלי. שירלי. אנחנו מאורסים. אישה. אישה. תפסה אותי ככה. (מעסה את שרירי העורף שלו תוך כדי. מיוסר) מה שחשוב זה השרירים כאן למעלה.... יותר חשוב אפילו מהשרירים ברגליים. כאן למעלה. בצוואר.

(עוברים לבנות. שתיקה. גלוריה נועצת מבט בשחקנית אליס שמתפרכסת ונראית מאוד מרוצה מעצמה. אליס מרגישה את המבט בגבה ומסתובבת אל גלוריה)

אליס: למה את מסתכלת עלי ככה?

גלוריה: אני לא מסתכלת עליך.

אליס: את כן. כאילו שיש בי משהו לא בסדר.

גלוריה: בסך הכול הסתכלתי על השמלה שלך.

אליס: באמת? היא יפה בעיניך?

גלוריה: זה לא מה שאמרת.

ג'ניפר: אסור לריב, בנות. אלוהים רואה הכול.

(גלוריה קמה ממקומה ונעצרת ליד רובי ששוכבת ונחה במיטתה)

מארי: (לגלוריה) את עושה לי סחרחורת.

רובי: כדאי לך לנוח קצת..

גלוריה: מתי את אמורה ללדת?

רובי: לא יודעת בדיוק.

גלוריה: מה הרופא אומר?

רובי: בינתיים עוד לא הייתי אצל רופא.... מריו אומר שזה בסדר, שאם הכול בסדר אז לא צריך רופא כי זה בסך הכול דבר טבעי.....

גלוריה: כן, יש בטבע תופעות מדהימות.... אני מתה על הטבע. במיוחד על טבע האדם.

רובי: מה? למה את מתכוונת..

גלוריה: למה לעשות ילד אם אין כסף להאכיל אותו?!!

רובי: אנשים לא מפסיקים ללדת רק בגלל שאין להם כסף..

גלוריה: אז מה שאת אומרת זה שאת ממשיכה את ההיריון הזה.

רובי: אני כבר לא יכולה ל..... מריו רוצה את התינוק..

מארי: (לגלוריה) עופי!

(רוקי נכנס לחדר.)

רוקי: שליחה על ההפרעה בנות.... הכול בסדר אצלכן? מחזיקות מעמד? אם אתן צריכות משהו, אל תהססו לבקש... אין מה לדבר, כאן הרבה יותר נעים מאשר בצד השני..... (פונה לאליס) גב' אליס, הספקת להכין כבר את הקטע שלך?

אליס: .. אני עובדת עליו כל הזמן, אדוני. לומדת בכל פה כל מילה.

רוקי: מצוין! שמלה נפלאה. בואי אלי למשרד בהפסקה הבאה ונעבוד עליו קצת יחד..

גלוריה: (בציניות) וואוו!!! נשמע נורא מקצועי. תעבדו עליו יחד!!!

(רוקי פונה אליה. מנסה להגיד משהו, אבל מוותר ויוצא. רולו נכנס על הסקטים)

רולו: עוד שתי דקות. 120 שניות לסוף ההפסקה. 119 118 117 116

(עוברים לבנים. רוברט מנסה גם הוא לעסות לעצמו את שרירי הצוואר.)

מאריו: (זורק מגבת) וי!

הארי: פעם ראשונה שלך?

רוברט: כן. אני... עברתי במקרה...

הארי: עברת במקרה, אה? גם אני עבדתי פעם במכרה... טוב תשמעו סיפור...)
(אזעקה קוטעת אותו)

רחבת הריקודים.

רוקי שר עם הפסנתר. אליס מתאמנת על הקטע שלה תוך כדי ריקוד עם בן הזוג שלה. משחקת בפאתוס נוראי

אליס: "הרגשתי שעוד נתראה, בוריס אלכסייביץ', החלטתי נחושה. הפור נפל. אני אהיה לשחקנית. מחר כבר לא אהיה פה. אני נוסעת למוסקבה, למוסקבה, למוסקבה"

ג'יימס: אליס, זה איום ונורא!

אליס: אתה צודק. זה פשוט לא הסגנון שמתאים לי צ'כוב... אני אחפש משהו אחר..

ג'יימס: כדאי מאוד באמת.

אליס: אולי... אולי... אנטיגונה. מדאה. משהו קלאסי. "הו"!!!

ג'יימס: בייבי! אם את רוצה לשמוע לי, אז הכי טוב שתאלתרי לו משהו במשרד שלו... זה לא חייב להיות עם טקסט... אם את מבינה למה אני מתכוון..

אליס: מה... מה? מה אתה מתכוון, ש...

(הארי ושירלי זוגתו מתקרבים אליהם. הארי פונה אליה)

הארי: היי, הבלונדינית הלוחטת, מאיפה השמלה? קניית בפריס?

אליס: יפה בעיניך?

הארי: היא יפה מאוד. מקסימה. אבל אני הייתי מעדיף אותך בלעדיה.

אליס: זה אימא שלי תפרה לי. אימא שלי תמיד תפרה לי את כל השמלות לכל התפקידים שלי.

הארי: איזה תפקידים?

אליס: הרבה תפקידים. ליידי מקבת. איסמנה. יוליה. הייתי הכי טובה בכיתה. כולם אמרו.

הארי: השאלה טובה במה.

אליס: מה?.....

ג'יימס: עזבי אותו. סתם שמוק. אל תשימי לב אליו.

אליס: כולם כאן תחרותיים כאלה. מוכנים להרוג אחד את השני בשביל לנצח. אצלנו באנגליה..

ג'יימס: תפסיקי כבר לזיין לי ת'שכל עם ה"אצלנו באנגליה" הזה שלך!! אתם בדיוק כמו כולם. וכולם זונות. אז תסמכי רק עלי, בייבי. כי אני יודע מה את ואני צריכים לעשות כדי לנצח.

(עוברים להארי ושירלי)

שירלי: באמת אהבת את השמלה שלה?

הארי: זוועה.

שירלי: גועל נפש.

הארי: בושה וחרפה.

שירלי: חרא .

הארי: טמטום .

שירלי: שמלה מטומטמת?

הארי: ככה יצא.

שירלי: אבל אני לא מטומטמת, הארי. במתפרה שלי... אני אלביש את כל הכוכבות הכי גדולות של הוליווד.

הארי: ומעל המתפרה.... גלריה קטנה.... אני יושב לי שם.... מתקן מצלמות.. בונה להם מנופים ומסילות שהם לא חלמו.... אני יורד למטה... מזמין אותך לצהריים..

שירלי: אין לי זמן, דארלינג... מפוצצת בהזמנות. והתינוק מחכה לי בבית.

הארי: תינוק? איזה תינוק?

שירלי: אוי, אל תתחיל עוד פעם עם זה. יהיה לנו תינוק. נפתח עסק ויהיה לנו כסף ואז נוכל לגדל לנו ילדים, הארי. הארים קטנים. חמודים כמוך. זה מכניס לי מרץ לרגליים רק לחשוב על זה. תראה איך אני זזה.

הארי: תזוזי. תמשיכי. תנדנדי ת'תחת. ככה אני אוהב אותך. זהו. או. קיי. יהיה תינוק. אבל בתנאי.

שירלי: ברור. שמנצחים.

הארי: (תוקף לה את הפנים בנשיכות מתוקות) מנצחים..... האם !! האם!!!

(מעבר זמן)

(עוברים לרוברט וגלוריה)

גלוריה: אתה חושב שמגיע הזמן שמתחילים להתרגל לכאבים האלה ברגליים... על מה אתה מסתכל?

רוברט: ניסיתי לראות אם יש כבר אור בחוץ.

גלוריה: עכשיו רק 4 בבוקר.

רוברט: אני יודע, אבל אני תמיד מנסה לתפוס בדיוק את הפס אור הראשון הזה שיוצא, הכתום הזה..... שהוא גם הכי לוחט וגם הכי רך. כי ככה אני רוצה ללמוד להיות. לוחט ורך.

גלוריה: כי עכשיו אתה קשה וקר?

רוברט: עכשיו? עכשיו אני עוד כלום. סתם חולם.

גלוריה: על מה

רוברט: כל מיני

גלוריה: למשל

רוברט: לא משהו ספציפי

גלוריה: ספר לי. אני טובה בלא ספציפי.

(מריו ורובי מגיעים קרוב אליהם ומריו תופס את רוברט בצווארוננו באיום)

מריו: תגיד לחברה שלך שתעזוב את אשתי, מובן? בכל ההפסקות היא מציקה לאשתי. משכנעת אותה שתעשה הפלה. שתהרוג את התינוק שלנו. אני לא ארשה לחתיכת זונה כמוה לעצבן את אשתי...

גלוריה: תראו מי מדבר. פר הרבעה פרימיטיבי!

מריו: מה אמרת? (מתנפל עליה) אני אהרוג אותך!!!!

רוברט: (תופס אותו) לא. אתה לא תהרוג אותה.

(רוברט תופס אותו חזק. שקט מתוח ביניהם. מריו מבין שזה לא הולך להיות קל. הוא חזק רוברט. ועל אף השקט שלו – גם נחוש. מריו מרפה)

מריו: בפעם הבאה זה לא ייגמר רק באיומים...

(מגיע רולו על הסקטים)

רולו: היי, מספיק עם זה. אסור לריב ברחבה. זה נגד החוקים. מה אתם חושבים שזה פה, מגרש כדורגל? קצת תרבות. (מסתכל על גלוריה) ואת, תיזהרי ממני, זו לא פעם ראשונה שלך. שמתי עליך עין.

גלוריה: איזו מהן?! (מצביעה על כל עין שלו בנפרד לכיוון אחר)

מאריו: (לרובי) בסדר, בסדר...

(רולו מחייך אליה. מנסה להגיד עוד משהו. מוותר ונוסע משם)

גלוריה: זה לא היה הכי חכם מצדך. הוא היה יכול להרוג אותך.

רוברט: כן. יכול להיות.

גלוריה: אז למה עשית את זה?

רוברט: כי את הבת זוג שלי.

(עוברים למארי ווי)

מארי: אתה חי?!

וי: למה?

מארי: אתה רוקד בלי שמחה.

וי: תני סיבה לשמוח.

מארי: אנחנו חיים.

וי: ביג פאקן' דיל.

מארי: תרקוד. תחזיק אותי. תחשוב על הכסף! אם נזכה.... מה תעשה עם הכסף?

וי: אתרום לעניים... אני אסע למקום הכי רחוק מכאן. הכי רחוק שאפשר.

מארי: למה? ממה יש לך לברוח?

וי: אני אמרתי לברוח? אני בסך הכול לא רוצה להמשיך לחיות במקום שטוחן בני אדם לאבק. זה הכול. (פאזזה) תתחילי לזוז. השנאוצר מסתכל עלינו. (רוקדים במרץ)

ממשיכה המנגינה בא בקלות הולך בקלות.

רוברט: רוקי אומר שהוא מנסה להשיג לנו ספונסר.

גלוריה: אף אחד לא ביקש ממנו.

רוברט: מה, את מבינה מה זה אומר?! תארי לך שיהיו לנו גרביים, נעליים, כלי רחצה, סבון. תארי לך שאת מתרחצת עם סבון... אנחנו מתחרים פה מול מקצוענים. יש זוגות שזה המרתון השישי והשביעי שלהם.

גלוריה: זאת סיבה מספיק טובה להפוך את עצמנו לשלטי פרסומת?

רוברט: את רוצה לישון עלי קצת?

גלוריה: אני לא אצליח להירדם. אני יותר מידי עייפה.

רוברט: החייל אומר שצריכות לעבור אולי איזה חמש מאות שעות עד שמתרגלים לישון תוך כדי ריקוד..... את נראית עייפה.

גלוריה: באמת? אתה פשוט משורר דק הבחנה.

רוברט: אנחנו חייבים לעשות תורנויות וללמוד לישון תוך כדי, אחרת נתמוטט. (פאזזה) שימי. שימי ראש. אני אעיר אותך עוד שעה.

(עומדים. היא שמה ראש)

רולו: קדימה. קדימה. להרים רגליים. להזיז ידיים. לחיות קצת. הקהל לא בא הנה כדי לראות גוויות. אני אפסול אתכם - קדימה.

מוזיקה. ממשיכים לרקוד.

רולו: (למארג'י שנפלה) חמש, ארבע, שלוש....

מארג'י: (מקללת ברוסית)

(ג'וני יוצא לריקוד סוער ומרשים)

ג'וני: הייתי טוב, אה? תודי שהייתי טוב. דברי אלי, גולדי. תגידי משהו. אני משתגע ככה. אפילו רק מילה אחת קטנה.

גולדי: (רוקדת. מרוכזת. שותקת)

ג'וני: גולדי, את יודעת שאני צריך שתעודדי אותי. אני זקוק לך. הנה, אמרתי את זה. את גדולה. את טובה. את יפה. רק תגידי מילה. זה מאוד יעזור לי, גולדי. מאוד, מאוד, מאוד יעזור לי. מאוד.

גולדי: (רוקדת. מרוכזת. שותקת)

ג'וני: מאוד.

שירלי: מתפרקות לי הרגליים.

הארי: כי את נועלת את הברכיים. תרפי אותם קצת שיישארו גמישות, אחרת זה מאמץ יותר מידי את השרירים.

שירלי: מה נעשה אם לא ננצח?

הארי: אנחנו ננצח. זה את אמרת. וככה גם לימדו אותנו בצבא. לחשוב רק על הניצחון. רק על הניצחון.

ג'ניפר: אנחנו נצליח. אלוהים איתנו.....

(מוסיקה. חלוקת אוכל. שיר רוקי. שולחן האוכל. כול המתמודדים אוכלים ברעבתנות. רוקי מסתובב ביניהם)

רוקי: תראו אותם אוכלים, קהל נכבד. כי גם זה חלק מהצגה. כל העולם במה ולנו יש פה שבע ארוחות ביום. ואני לא צריך לספר לכם, לכמה אנשים במדינה שלנו, אין אפילו ארוחה אחת ביום. אבל לא לדאוג, המנהיגים שלנו יושבים ממש עכשיו, מעשנים סיגר, ושוברים את הראש איך לצאת מהמשבר הכלכלי. ויש להם דרכים. כמו שסטלין אמר "תנו לי להרוג 30 מיליון רוסים ואני פותר את בעיית הרעב ברוסיה לתמיד". (פונה לאחת האוכלות) איך קוראים לך, יפיפיה?

ג'ניפר: ג'ניפר.

רוקי: האוכל טעים לך, ג'ניפר?

מרג'י: הוא.... הוא מצוין.

רוקי: שמעתם את זה? מצוין. תני לטעום....אח.. כמה שזה רך.. אנחנו אוהבים את הבשר שלנו צעיר ורך, (קטע מסצ'וסק...)
(לגלוריה) ואת גלוריה.... נהנית מהאוכל?

גלוריה: (מסתכלת בגועל על חתיכת אוכל שיש לה ביד) אני עוד לא מספיק רעבה בשביל לנסות אותו. (זורקת אותו לפח)

רוקי: יפה. יפה. כזאת היא גלוריה שלנו. חריפה. חריפה מאוד. נכון שיש להם רק 10 דקות כדי לאכול. מודה. אבל גם בחיים אין לנו את כל הזמן שבעולם

כי אנחנו חייבים להמשיך לנוע, לנוע, לרקוד את הריקוד המטורף של הקיום .
(להארי) הו, הנה הגיבור שלנו. חמישים רסיסים בגוף. איך הרגשת כשהפגז
נחת עליך? (הארי נחנק עם האוכל) הוא לא יכול לדבר מרוב התרגשות...
האיש הזה מוכן למות כדי שנוכל להמשיך לרקוד פה בשקט... מה קורה חייל,
הכול בסדר?

הארי: הכול בסדר, סר!

רוקי: (על היציאה) אם הכול הולך להתפוצץ, אז לפחות על בטן מלאה...
תמשיכו לאכול ילדים, תמשיכו לרקוד...

(גלוריה מסתכלת על רובי שתוקעת לפיה כמויות אוכל מטורפות)

גלוריה: לאט, לאט...

רובי: מה את רוצה? מה את מסתכלת עלי ככה? אני חייבת. בשביל... (רומזת
על התינוק שיש לה בבטן)

גלוריה: ואיך תאכילי אותו אחרי שתלדי אותו?

רובי: אלוהים גדול.

גלוריה: כן. ענק.

רובי: אני לא יכולה להרוג אותו...

גלוריה: חבל. מסכן.

(מריו רואה שגלוריה קרובה לאשתו ומגיע. זועף. תוקע מבט בגלוריה.)

מריו: סיכמנו משהו, לא?

גלוריה: אתה ומי?

מריו: אני ו... תעופי מפה!! (מנסה להתקרב ולדחוף אותה. צועק עליה) תלכי
מפה!! תעופי כבר!!! אני לא מרשה לך להתקרב לאשתי, הבנת? רוצה להרוס
חיים? תהרסי את החיים של עצמך!!!! (מתנפל עליה)

רובי: עזוב אותה. עזוב אותה. היא בסך הכול ניסתה לעזור לי. הייתה נחמדה
אלי... תעזוב אותה!!!

(היא נתלית עליו. הוא מתעשת ומוותר. נשמעת הסירנה. המוסיקה הופכת
מהירה. הריקודים ממשיכים.)

רולו: היי מספיק. אמרתי כבר – אסור לריב על הרחבה.

רחבת הריקודים. גיימס מגיע לאליס

ג'יימס: עכשיו, אליס! זה הצ'אנס שלנו!

אליס: אבל אין לנו אישור מרוקי!

מוסיקה. רוקדים. ג'יימס ואליס מבצעים את הנאמבר שלהם. זהו נאמבר הוליוודי נוצץ שנראה מאוד מקצועי ומלוטש. רוקי נכנס ומביט בהם. אליס מתבלבלת. מפסיקה לרקוד.

רוקי: תודה רבה לאליס וג'יימס. איזו העזה! הפתיעו אותנו. אליס וג'יימס עוד יחזרו אלינו. במידה והם לא ייחטפו כמובן על ידי צייד הכישרונות שנמצאים פה בקהל.... אני שמח מאוד לבשר לכם שיש לנו עוד ספונסר שנכנס לתמונה.... כדי לעזור ולממן זוג נוסף....זוג מספר... 67!!! גלוריה ורוברט. תנו לנו אור על האיש שתומך בהם....קהל יקר... (ספוט על האיש בקהל) זהו מר ג'ורג' קלאצ' בעל רשת החנויות "האפי דוג" המוכרות מזון לכלבים. תסתכלו עליו, יתום שגדל ברחוב ובנה אימפריה בעשר אצבעות. קום, ג'ורג', אל תתבייש. חצי אמריקה שלו והוא פוחד מאשתו. אומרים שבהוליווד הכלבים חיים יותר טוב מאשר בני האדם. זה בגלל שהם אוכלים ב"האפי דוג". (פרסומת) שקט!!! אשתי לא מתחילה את היום בלי "האפי דוג". אוי, שכחתי להוריד אותה הבוקר. ברכות לזוג מספר 67. עם ספונסר כזה, ברור לגמרי שהסיכויים שלהם לנצח רק עולים ועולים.... (האחות נותנת להם חולצות עם פרסומת. רוקי אומר בשקט לאליס וג'יימס). פעם אחרונה שאתם עושים משהו בלי אישור

רוברט: רעיון. שמסתובב לי בראש כבר הרבה זמן. לא מרפה. אז אני אגיד לך אותו. את לא חייבת להגיב מייד. בעצם כמו שאני מכיר אותך, עדיף אפילו שלא תגיבי מייד. אמרתי לעצמי שאם הוא לא מרפה, אז אני אגיד לך אותו. והוא לא מרפה. אז אני אגיד לך אותו. יש לי רעיונות שישר מתפוגגים, יש רעיונות שמתפוגגים תוך כמה ימים ורעיונות שלא מרפים....

גלוריה: אפשר את הרעיון?!

רוברט: הרעיון. ואת לא עונה מייד. אנחנו לוקחים את הפרס הזה, ו... בואי נעשה סרט. ביחד. סרט קטן. סרט שהגיבורה שלו אישה. עוד לא עשו דבר כזה. היא מתאהבת בבחור צעיר שחולם להיות סופר... אישה יפה. מצחיקה. רגישה. עמוקה. שסבלה מאוד בחיים שלה ובגלל זה היא רוצה...

הארי: אז יש לכם ספונסר, אה? נו, מרוצה?

גלוריה: מאוד. אני בעננים. מאז שאני זוכרת את עצמי תמיד חלמתי ללכת עם הכתובת "האפי דוג" מרוחה לי על השדיים....

(מנופפת להם כשהם חוזרים למרכז הרחבה.)

(מעבר זמן)

משרד של רוקי

רוקי: אח... איך נתקעתי פה? באתי לשלושה חודשים ונשארתי עשרים שנה. אין דבר קבוע מהזמני. אתה יודע, רולו, אבא שלי בקושי גמר 4 כיתות של בית ספר יסודי ובכל מה שנוגע לאנשים, יחסים, דברים כאלה – הוא היה אפס גמור. בחיי. ואתה יודע ממה הוא התפרנס? הוא היה רופא אליל. היה עושה מופעי רחוב כאלה של איך הוא מרפא ילדים משותקים. אני הייתי נוסע אתו ואני הייתי גם זה שהוא היה מרפא.... "קום ילד... ברגע שאניח את ידי על המצח שלך... אתה תקום ותלך. אתה תלך!" (צוחק) אח... איזה חתיכת מטומטם... הוא חשב שהם מאמינים בו... זה בי שהם האמינו. ... זה אני הייתי בתפקיד הראשי. לא הוא..... אח, תיזהר! ובסוף אני עוד מתגעגע לחרא הזקן.

רולו: אני לא אוהב לדבר על ההורים... זה דופק לי ת'מצב רוח.

רוקי: קדימה, לך תודיע להם!!

מעבר לרחבת הריקודים.

החבר'ה רוקדים. תשושים. נשענים זה על זו חו על זה בקושי מושכים את הזמן עד להפסקה. על הצג: זוגות שנותרו ושעות שחלפו. מוסיקה.

רולו: קדימה, כולם. לכו להתכונן לדרבי הגדול!

אזעקה.

הארי: אני לא מאמין... הוא הבטיח שהפעם לא יהיה את זה... איזה בן זונה....

שירלי: מה? מה קרה?

החבר'ה בדרכם לחדרי ההלבשה, רואים את רולו מסמן את המסלול ל"דרבי" – מרוץ הריצה המתיש נגד השעון. רובי ומארי אחרונים בטור. האחות מסדרת בגדי ספורט לדרבי בחדרי המנוחה

רובי: מריו, אני... אני... לא חושבת שאני מסוגלת לזה. הוא הבטיח... הוא אמר שהפעם לא יהיה את זה.. אני לא יכולה לעמוד בזה מריו.... אני לא מסוגלת....

מריו: את מסוגלת. את מסוגלת. פשוט אל תחשבי על זה. זה הכול.

רובי: אם הייתי יודעת שיש דרבי, לא הייתי באה. הוא הבטיח - אז שיקיים

מריו: ככה זה. כולם מבטיחים. בואי.

רובי: אני לא מסוגלת.... אני לא רוצה.... זה יהרוג אותי..

מריו: אל תדאגי אני יעזור לך.... תישעני עלי... תלכי עלי... אני ארים אותך... יש לנו יותר סיכוי מאשר לכולם. יש לנו ספונסר, אל תשכחי את זה.

רובי: אבל... אבל לכולם אין תינוק בבטן

מריו: זה עוד יתרון שלנו. יש לנו בשביל מי לנצח.... תעשה שלום לאבא....
בואי... נדגדג אותו קצת...

רובי: אני אוהבת שאתה ככה.

מריו: איך ככה.

רובי: ככה. צוחק.

מריו: קדימה. אין זמן לצחוק. זאת מלחמה. תנשמי. תנשמי.

חדרי מנוחה. החבריה מתלבשים לדרכי.

רוקי: (לקהל) ועכשיו גבירותיי ורבותיי אתם הולכים לראות את המבחן האולטימטיבי לאנרגיה ולכושר סיבולת – הדרכי! עשר דקות רצופות של ריצה ללא הפסקה. רק החזקים שורדים! החיים זה מלחמה! וזה מזכיר לי שכשהייתי ילד חזרתי יום אחד הביתה מבית הספר בוכה ואמרתי לאבא שלי שילדים בכיתה הרביצו לי. אז אתם יודעים מה הוא עשה? הוא הביט בי באהבה בעיניו הטובות, חיבק אותי ברוך ודפק בי מכות רצח. "החיים זה מלחמה" הוא צרח עלי, ומי שלא יודע להלחם אז מגיע לו וכדאי לו לוותר כבר מהתחלה כי אין לו שום צ'אנס. אם לכולם היו הורים טובים כמו שלי העולם היה מקום הרבה יותר גרוע.

10 דקות הם ירוצו.... כאן מסביב..... מי שלא יספיק לחצות את קו הסיום בתום עשר דקות – החוצה! (חצוצרות. בלונים. הקהל מריע. כולם מסתדרים על קו הזינוק.) תסתכלו עליהם. הכינו את הממחטות. אנחנו הולכים להיפרד ממי שלא יעבור את קו הסיום לפני שהדגל יורד. ותאמינו לי זה יכול לקרות לכל אחד מאתנו. תחשבו על זה. זאת לא סתם מליצה. קדימה. (ירייה. זינוק.) ו.... הם יצאו לדרך. גבירותיי ורבותיי.... כמו בחיים יש פה כללים - אם מישהו נופל, כושל, מועד.... יש לו בדיוק עשר שניות לנסות ולעמוד חזרה על הרגליים. על כפות הרגליים. לא לזחול על הברכיים.... (רצים. נתקלים. מתגלגלים) יש לנו תאונה קטנה שם בפניה.... מישהו נפל שם..

רולו: (סופר ליד הנופלים) 9. 8 7 6 5 4 3 2

רוקי: מה דעתכם קהל נכבד? אצלנו יש אקשן, אה? ועוד איך!!!

רוברט: את בסדר?

גלוריה: תמשיך לרוץ.

וי: בן זונה. מניאק. חרא. אפס. קקה.

מארי: תפסיק עם זה. תפסיק. זה לא עוזר.

וי: את הרי במילא הולכת להישבר, אז מה את רוצה מהחיים שלי?

מארי: כן? אני פי אלף יותר חזקה ממך. פי אלף.

וי: באמת? (מגביר את הקצב)

רובי: די, די, די, אני לא מסוגלת מריו... אני לא מסוגלת....

מריו: את עושה את זה בלי בעיה. פשוט תחזיקי בחגורה שלי. קדימה. תחזיקי. תפסיקי לרחם על עצמך. זה לא עושה טוב לילד שהאימה שלו נשברת ככה. תמשיכי. תמשיכי. תמשיכי. (מתנשפים. מתעלים על כוחותיהם הפיסיים)

רוקי: זה הזמן שלכם, קהל נכבד, להכפיל את ההימורים שלכם על הזוכים. כן, להמר. ואל תבואו אלי, כל הנשמות הטובות, ותגידו לי פתאום, זה לא מוסרי או זה לא יפה להמר על בני אדם. זה ככה. אין מה לעשות. החזקים שורדים והחלשים לזבל. לא אני המצאתי את זה. כל אחד מהם רוצה להילחם. להילחם. והאם זו לא הדרך שלנו? של העם שלנו? להילחם מהבוקר עד הערב? להילחם גם כשאינן סיכוי? להילחם גם כשאינן סיבה? (רולו מוסר לרוקי פתק) מודיעים לי ברגע זה, גבירותיי ורבותי שנמצא אתנו כאן היום הבמאי הידוע... מרווין לירווי!!! (ספוט עליו)

אליס: הרגליים שלי....

ג'יימס: תמשיכי. לא שמעת? לירווי כאן!

אליס: איפה? ...

רוקי: אז מה אתה אומר, מר לירווי? יופי של מרתון יש לנו כאן, אה? הנה הם לפניך! הכוכבים הבאים של הוליווד!!!!

(אחד הרוקדים. השמן. נופל.)

יש לנו בעיה קטנה. מספר 78 נראה לי בצרה.... כן. בואו נתפלל למענו....

רולו: (עומד ליד הנופל. סופר) קום. 7 8 9

גולדי: (אישתו של השמן) לא!!! תפסיק עם זה!!! תפסיק!!!!

רולו: 4 5 6.

גולדי: (משתוללת) לא!!!! בבקשה!!!! לא!!!! קום כבר!!! (מושכת וגוררת אותו, הוא מצליח להתרומם)

רוקי: הוא קם! הוא קם ברגע האחרון! איזו דרמה! בואו נעודד אותו במחיאות כפיים!!!!

רוברט: אנחנו בסדר? אנחנו לא אחרונים?

גלוריה: אני לא יודעת.

רוקי: נשארנו לנו רק עוד שתי דקות.....גבירותיי ורבותיי...דקה חמישים בלבד.....

רוברט: (נתפס לו שריר. הוא צולע. מאט)

גלוריה: מה קרה?

רוברט: שיט! אני לא יודע.... זה....משהו ב....

רוקי: זוג מספר 67 נראה לי בצרה..... כן..... זוג מספר 67 נפל! הוא נפל גבירותיי ורבותיי!!!!

רולו: חמש, ארבע

רולו: 2 1 1 ..

(הם קמים.)

גלוריה : (לרולו) אפס אתה בעצמך!

רוקי: הוא קם! רוברט, הבחור מ' 67 הצליח לקום! אבל האם הם יצליחו להחזיק מעמד עוד ארבעים שניות? בינתיים הם במקום האחרון, כלומר....אם הם לא ישפרו את מיקומם.....הם בחוק!!!

רוקי: סיבוב אחרון. (גלוריה ורוברט מתקדמים במיקומים)..... (הדגל יורד. כולם נופלים. זוחלים אחד על השני. תשושים. נושמים.)

רוברט: עשינו את זה..... הצלחנו.....אנחנו בפנים!.....!

רולו: קהל נכבד, אנחנו נפרדים מזוג מס' 69 שלא הצליח לעבור את הקו לפני תום עשר הדקות.

מארגי: אתם לא יודעים לרקוד. אני הייתי הכי טובה פה. אבל אני עוד אחזור!

רוקי: כל הקהל בוכה איתך מארגי. כל כך קשה להיפרד מכם. הלב דואב, העיניים שורפות, אבל יש חוקים וחייבים לשמור עליהם. להתראות מארגי, עם יופי וכישרון כאלה את עוד תגיעי רחוק!!!

רוקי: גבירותיי ורבותיי.... 602 שעות שהם 25 ימים רצופים של ריקוד בלי הפסקה.....מגיעות לחבר'ה האלה מחיאות כפיים. בואו ניגש אליהם ונראה מה מצבם....(ניגש לשירלי. הנראית תשושה ומוכה. על סף בכי) מה שלומך פיזי? מרגישה טוב?

שירלי: כן....טוב....(פורצת בבכי)

רוקי: לא.... לא.... אסור להתייאש.... את יודעת מה אני עושה כשאני נתפס לרגע למצב רוח קודר? אתם יודעים מה, קהל נכבד? אני פשוט שר לעצמי את

ההמנון הלאומי. שר את ההמנון ומתחזק... תשירי לנו את ההמנון שירלי (זה תמיד מחזק לדעת שאנחנו לא לבד... שאנחנו חלק ממפעל אדיר ומוצלח, שאולי נקלע קצת לקשיים בזמן האחרון, אבל בסוף יצליח...)

שירלי: (בוכה ומתחילה לשיר את ההמנון האמריקאי. עלובה. מייללת. מתנשפת. לא יודעת מה קורה איתה. התזמורת מצטרפת. מחישה את הקצב....)

(חלק מהרוקדים קמים בשארית הכוח. באפיסה. התזמורת מנגנת. שירלי עדיין שרה ומייללת.)

הזעקה

(סאונד: שריקה וצעקה: וי!!! וי רץ החוצה)

(רוקי יורד לקהל. מדבר על הכלכלה ועל סיבולת.... מאבק. שקרים. מבחנים...שחקנים מתלבשים בחדרי מנוחה)

שריקה

מעבר לאזור המנוחה. מתגלחים. מעסים. קוראים. נחים. תחושת זמן שעובר. אליס מגלה שהשמלה שלה נעלמה. (

אליס: תעזרו לי. שמישהו יעזור לי!!!! היא נעלמה! היא נעלמה!!

מארי: מה? מי נעלם?

אליס: השמלה שלי.

מארי: איפה היא הייתה?

אליס: פה. פה. יצאתי להתרחץ והנחתי אותה פה ליד ה.... (פותחת את המזוודה) מישהו הוציא לי אותה מהמזוודה.

מארי: לא יכול להיות, היא בטח כאן באיזשהו מקום.

אליס: לא. לא. אני יודעת. מישהו... לקח לי את זה. זה בטח אחת מהן. (מצביעה על גלוריה) זאת בטח היא. (רוצה להתנפל עליה. האחות עוצרת אותה)

מארי: חכי. חכי שנייה. תפסיקי עם זה. (אליס נאבקות. צועקת. על סף שבירה. נדמה שבבת אחת היא חזרה להיות ילדה עצבנית ומפונקת שאיננה מסוגלת להתמודד. האחות אחזת בה. כולם נרעשים ושבורים. רוצים שקט. רולו נכנס על הסקטים.)

רולו: מה קורה פה? מה הצעקות? הכול בסדר?

אליס: (מתחננת בפניו. כורעת) לקחו לי... אני לא יכולה לצאת ככה... אין לי מה ללבוש... השמלה שלי... זה... זה מסאטן. זה...זה.....

רולו: סאטן שמטן. עופי החוצה. ההפסקה עוד מעט נגמרת את צריכה להיות
כבר על הרחבה. קדימה.

מארי: אף אחת לא צריכה את השמלה הדפוקה שלך. תהיי קצת בשקט.

(הזעקה.)

אליס עומדת בקומבינזון. מיואשת. כולן יוצאות.)

אליס: חכו רגע. בבקשה.... בבקשה.... חכו רגע....

רולו: (לאליס.) קדימה אליס, תחזרי לרחבה. אנשים משלמים בשביל לראות
את התחת שלך, קדימה. קדימה.

רוקי: ועכשיו גבירותיי ורבותיי, יש לנו הפתעה בשבילכם שהיא הפתעה גם
למתחרים שלנו.... אחרי חודש ושבוע של ריקוד ללא הפסקה, ללא שינה,
במשך עשרים וארבע השעות הקרובות הם ירקדו לבד. רחוק מכן הזוג. לבד.
בלי אף אחד שאפשר להישען עליו, לישון עליו, או לדבר איתו... לבד – כמו
רבים מאיתנו

**(הזוגות נפרדים בכאב וקושי. מארי לבד. עיניה משוטטות, מחפשת את וי
שמגיע לבסוף. הוא תשוש וחבול. פניו פצועים ומדממים. הוא צולע. מדמם)**

מארי: מה זה? מה קרה לך?

וי: כלום. זה בסדר.

מארי: מה בסדר? זה לא נראה בכלל בסדר. איפה הבן זונה הזה רולו כשצריך
אותו. רולו!!! רולו!!!

מארי: מי עשה לך את זה?

וי: עזבי. את לא רוצה לדעת. אח.... איי...

רולו: (מגיע) אתה רוצה לפרוש? בהפסקה הבאה אתה רואה רופא. (יוצא)

מארי: ספר לי.

וי: הם דפקו בי מכות. חייב לבוס שלהם 147 דולר.

מארי: 147 דולר? מה, קנית מהם בית?

וי: פוקר.

מארי: 147 דולר? בפוקר? אתה עד כדי כך גרוע?

וי: בדרך כלל אני מעולה. הייתה קופה גדולה והיה לי זוג מלך בפתיחה.

מארי: זוג מלך? אתה עושה צחוק? כולם יודעים שלא מתחילים לדבר לפני שיש לך לפחות זוג אס או שלישייה לפני ההחלפה.

וי: הייתה לי תחושה טובה.

מארי: מה יקרה אם לא תשלם להם?

וי: הם יבואו בלילה להרוג אותי. אני חייב לברוח מפה.

מארי: הם ימצאו אותך בכל מקום.

(פאזזה)

מארי: אז לא באת הנה בשביל הכיף.

וי: לא בדיוק.

מארי: יש לי רעיון איך להשיג את הכסף.

וי: תעזבי. זה לא העסק שלך.

(רוקי נכנס. כולם מסתכלים עליו)

מארי: היי רוקי... סליחה, מיסטר רוקי.... יש לי בשבילך הצעה שלא תוכל לסרב לה.

רוקי: (משועשע) מה שאני הכי אוהב – זה לסרב להצעות שאי אפשר לסרב להם. מה ההצעה?

מארי: (ניגשת אליו ולוחשת לו באוזן). הוא נראה מעוניין. בסוף פניו קורנים)

רוקי: ומה את רוצה בתמורה לתענוג הזה?

מארי: 150 דולר.

רוקי: 150 דולר?

מארי: תוכל להרוויח כפול אם תשווק את זה כמו שצריך. אל תשכח - סקס מוכר!

רוקי: סקס מוכר! זה רעיון מעניין. תני לי לישון על זה.

אליס: (לרוקי) יש לך איזה חדשות בשבילי?

רוקי: עדיין לא. אבל אל תדאגי. דיווחתי על זה למי שצריך ואני מאמין שבקרוב נשמע משהו..

אליס: זה לא יכול להיות שזה נעלם סתם ככה. בטוח שמישהו גנב את זה. זה כל מה שיש לי בעולם.....

רוקי: (אבהי, חם, על גבול המפלרטט. מחבק אותה) הבטחתי לך שאני אמצא את זה ואני אקיים. זה הדבר שהכי חשוב לי כרגע. אבל הכי. (יוצא)

גלוריה: שמעת רוברט? זה מה שהכי חשוב לו. אבל הכי!

(קיו לבית משפט. אין תגובה של רוקי)

בית משפט

שופט: למה אתה מתכוון שאתה אומר ש"היא בעצם כבר לא הייתה שם"?

רוברט: אני רקדתי אתה, כבודו, וזה היה כאילו שרק הגוף שלה היה שם. שהנשמה שלה כבר הייתה במקום אחר.

שופט: ובזה אתה מנסה להצדיק את המעשה שלך?

רוברט: לא. לא כבודו. אני לא מצדיק. אני מסביר.

ג'וני: (לגולדי) מה עשיתי? מה לא בסדר? מה את רוצה?

גולדי: (שותקת. כעוסה)

ג'וני: בסך הכול אמרתי שאני מרגיש שאני הולך להישבר. מה קרה? מה יש? זה יכול לקרות, לא? זה יכול לקרות לכל אחד.

גולדי: לא. זה לא יכול לקרות למי שלא נותן שזה יקרה לו. אני נתתי שזה יקרה לי. כשעמדתי מול הגבר שחשבתי לחיות אתו, להיאבק איתו ביחד בחיים הייתי צריכה להיות מספיק ישרה עם עצמי..... להגיד לעצמי...זה לא ילך.... הוא חלש... הוא נמוך... הוא חולה.... הוא לא דומה בכלום לחלום....

ג'וני: די... גולדי, די....אל תדברי ככה.... את אוהבת אותי.....

גולדי: אוהבת אותך.... אל תצחיק אותי....אני לא אוהבת אותך ואף פעם לא אהבתי אותך. ברגע קטן של חולשה אמרתי לעצמי שאתה יותר טוב מכלום. טעיתי. אתה הרבה פחות טוב מכלום. כלום לפחות לא משתעל לי באוזן כל הלילה, לכלום אני לא צריכה לדאוג כשהוא חולה, לכלום אני לא צריכה לנגב את הזיעה מהמצח, עם כלום אני לא צריכה לשכב בלי תשוקה... כלום עדיף בהרבה.

ג'וני: לא מדברת ... לא מדברת....אבל כשאת כבר פותחת את הפה....

גולדי: די. תשתוק. עוד לא אמרתי לך רבע ממה שיש לי להגיד....

רולו: לא לעמוד!

וי: מה הצעת לו לעשות בשביל ה 150 דולר? אני מקווה שלא לשכב אתו, עם האפס הזה.

מארי: למה? מקנא?

וי: אני לא רוצה שתעשי את זה בשבילי.

מארי: למה?

וי: כי אני לא שווה את זה.

מארי: אני לא הולכת לשכב אתו. ואת מה שאני אולי אעשה אני לא עושה בשבילך אלא בשבילי.

וי: למה לך?

מארי: אני צריכה את השלושה דולר עודף.

הזנקה

(משרד. רוקי ורולו)

רולו: אבל הוא לא אמר לי

רוקי: מה זאת אומרת הוא לא אמר לך? אז איפה הכסף? מישהו פה גונב אותנו, זה לא יכול להיות!!!

רולו: אני קורע פה ת'תחת בשבילך.

רוקי: לא מעניין אותי!! מצידי שישימו את התיבות הימורים בשירותים!

רולו: אבל...

רוקי: לא רוצה לשמוע!! לך טפל בו. ותביא לי משהו לאכול. (רולו יוצא) אני מבזבז את החיים שלי על החרא הזה.

(יוצא החוצה. להירגע. רואה את גלוריה.)

רוקי: גלוריה!! (היא נעצרת. עומדת מולו) רוצה? (מציע לה סוכרייה)

גלוריה: לא.

רוקי: רוצה לשתות? (מציע לה את הבקבוק שלו)

גלוריה: לא. (מוציאה בקבוק משלה)

רוקי: אז אולי....(מחייך אליה. רומז לה "בואי")

גלוריה: גם זה לא.

(הוא מחייך במרירות. שוקל אם להמשיך ללחוץ עליה. מוותר. היא מסתכלת עליו בזלזול. ממשיכה ללכת. מהכיוון השני מגיע רוברט ונכנס למשרד של רוקי עם השמלה של אליס. השמלה מושחתת באופן זוועתי.)

רוברט: מר רוקי. תיראה מה מצאתי.

רוקי: (בהתעניינות גלויה) תראה מה זה. בחיי. השמלה של אליס. מישהו ממש לקח אותה והתעלל בה, אה? סוטים.

רוברט: אנחנו חייבים לברר מי לקח אותה.

רוקי: מה זה חשוב עכשיו מי לקח? העיקר שלקחו.

רוברט: מה זאת אומרת העיקר שלקחו?! אנחנו חייבים למצוא מי זה. אפילו אם נצטרך להביא משטרה. מי שעשה את זה צריך לשלם על זה!

רוקי: אני עשיתי את זה. אני לקחתי אותה. ותאמין לי שאני משלם על זה.

רוברט: אתה?! אבל למה?!

רוקי: למה?... למה?... כמה אני אוהב את השאלה הזאת, כמה עומק קיומי יש בה. זאת לא המוסיקה של החיים? "למה"??

רוברט: אבל באיזו זכות?!?! זאת תחרות. זה ספורט, זה מה שאמרת לנו!

רוקי: אתה מזכיר לי את עצמי בגילך. כמה שאני מתגעגע ללהט הזה. עם הנאיביות הזאת אתה רוצה להצליח בהוליווד? הם הרי ידרכו עליך. ירמו אותך. יסובבו אותך על האצבע הקטנה שלהם, בדיוק כמו שהם עשו לי. תתבגר! תתחבר למציאות. אחרת לא תשרוד.

רוברט: מה זה אומר? שבשביל לשרוד אני צריך להיות בן זונה?

רוקי: בחוץ אבטלה של 40 אחוז. הבורסה נופלת. אנשים קופצים מהגגות ואני צריך להחזיק פה עסק. אם אני לא משלם לרולו, המשפחה שלו רעבה ללחם. מי ידאג להם? המדינה? מי עוד בעולם ישלם לו בשביל שהוא יתרוצץ כאן על סקטים מצד לצד ויצעק חמש, ארבע שלוש?

רוברט: אבל זה לא אנושי. בני אדם לא אמורים לעשות דברים כאלה.

רוקי: אני צריך לעשות הכול כדי שהקהל יישאר פה. זה שוק חופשי, רוברט. זה בית מטבחיים. אתה חושב שמעניין אותם לראות אותך רוקד? שמעניינת אותם התחרות? זה מעניין להם את התחת. הם רוצים לראות אומללות. סבל. דם. השפלה. כדי שהם ירגישו יותר טוב עם עצמם. שתהיה להם לרגע האשליה שהם פחות אומללים. זה כל העסק פה, אתה לא קולט?

רוברט: אבל תסתכל עלינו!!! כולם פה פצועים, מדממים. בוכים, לא ישנו יותר מחודש. אתה צריך גם לגנוב לאליס את השמלה ולהרוס אותה?!!!

רוקי: זה הם, זה לא אני. עכשיו אליס נראית בדיוק כמו שהם אוהבים. אנחנו צריכים לספק בשר לתנינים. זה הביזנס שלנו. לך לנוח קצת, ההפסקה תכף נגמרת.

(רוברט פונה ללכת)

ו...רוברט! (רוברט פונה אליו. רוקי זורק לו את השמלה של אליס) שים את זה בתיק של גלוריה ותדאג שאליס תמצא את זה שם.

(רוברט משתהה לרגע. זורק על רוקי את השמלה ויוצא. פוגש את אליס ליד המשרד)

אליס: רוברט... אני... קח אותי קצת החוצה מפה. בבקשה. קח אותי

רוברט: לא עכשיו. ההפסקה כמעט נגמרה. צריכים לחזור.

אליס: לא חשוב לאן... בבקשה. רק קח אותי. (היא גוררת אותו לאיזו פינה. היא מורידה כתפיה. מתחילה להתפשט. לגרות אותו. לחרמן אותו. היא נסערת. הוא לא יודע מה לעשות עם עצמו. מצד אחד לא רוצה מצד שני... אישה מתפשטת לו בין הידיים....) דבר אלי...

רוברט: אליס... אני... לא חושב שזה... בואי נחזור... ההפסקה עוד מעט... (היא ממשיכה. מתנגבת ומתחרמנת עליו)

אליס: דבר אלי... דבר... ספר לי על עצמך, נשק אותי חזק... דבר אלי רוברט... דבר אלי... אתה לא כמו כולם.... (מחבקת אותו. מתחננת)

רוברט: על מה?

אליס: עליך. על נשימה. על תקווה. על אהבה. אני שמעתי אותך מדבר כל כך יפה עם גלוריה... תדבר על... תפתח לי את הריצ'רצ'... על... המקום שבו גדלת... איפה נולדת?

רוברט: בשיקגו. נולדתי בשיקגו.

אליס: היה לך כלב? לי היה כלב. זה נתפס (הריצ'רצ') תמשוך חזק.

רוברט: לא. (מגושם. עדיין נע בין הרצון להעיף אותה לבין התשוקה שהיא בכל זאת מעוררת בו. ההזדמנות הקלה שנפלה בחיקו) היה לי סוס. זה תפוס. אני לא מצליח. זאת אומרת לא בדיוק לי. בחווה של סבא וסבתא שלי. מה לעשות?

אליס: תמשוך. זהו. אהה.. איך קראו לו? נשק אותי. נשק אותי!!!

רוברט: אליס מישהו יכול לעבור פה.

אליס: לא חשוב. נשק אותי. איך קראו לו?

רוברט: לסוס? סטאר, קראו לו סטאר. אליס...

אליס: . נשק אותי. נשק אותי. (מתחרמנת עליו. כופה את עצמה עליו) אהבת אותו?

רוברט: את מי?

אליס: את הסוס. בוא

רוברט: לא כאן. אהבתי אותו כמו שלא אהבתי אף אחד אף פעם. (מנשק את שדיה)

אליס: ... (נאנחת) אהה... ומה קרה לו?

רוברט: (מושך אותה אליו) הוא מת. (מנשק אותה) סבא שלי ירה בו. (מנשק את שדיה. התשווקה מלהיטה אותו. אליס מתקררת בין ידי. נשברת)

אליס: ..מה?...למה?... למה הוא ירה בו? למה? למה הוא..... למה?... למה?... למה הוא ירה במי שהכי אהבת בעולם?.....

רוברט: הוא סבל. הוא היה פצוע... אליס, אני...

(הזעקה)

אליס: אל תלך.... אל תלך....

מעבר לרחבת הריקודים. פסנתר מנגן נוגות. שקט. ריקוד איטי. כל הזוגות חוזרים לרקוד מלבד ג'יימס וגלוריה שמסתובבים על הרחבה ומחפשים את בני הזוג שלהם.

ג'יימס: (לגלוריה) שנרקוד יחד מתוקה?

גלוריה: לך תזדיין.

עכשיו אליס מגיעה לרחבה, מקומטת, פרועה. מסדרת את בגדיה. רוברט מגיע מיד אחריה. גם הוא נראה מרוט ופרוע. הוא נעצר כשמבטו נפגש במבטה המבין כל של גלוריה.

גלוריה: אתה כמו כולם.

רוברט: לא, אני... גלוריה, אני לא... חכי רגע.

(מסתלקת ממנו)

רוברט: גלוריה...

גלוריה: (לא עונה. עוזבת את הרחבה)

רוברט: שיט. שיט. מה עשיתי.

בית משפט

שופט: מה ראית?

רוברט: לא ראיתי כלום. חיפשתי אותה ולא מצאתי. עד שהבנתי שהיא הייתה בחדר של רוקי, אז הלכתי לחדר שלו.

שופט: ומה ראית? מה שמעת?

רוברט: כלום. לא ראיתי כלום. לא שמעתי כלום. היא כנראה לא הייתה שם.

האור עולה על משרדו של רוקי. גלוריה על רוקי. מזיינת אותו. רוקי מנסה לגעת בפניה

גלוריה: בלי ידיים. (ממשיך הזיון. הוא מנסה לחבק אותה) אמרתי בלי ידיים!! (מזיינת אותו. במקביל לזיון עולה האור על דוכן העדים)

(נשמעים קולות מהחדר של רוקי. אנחנו רואים את גלוריה ורוקי בחפז המנוכר שלהם. רוקי גונח)

שופט: אני שואל אותך פעם נוספת. מה ראית? מה שמעת?

רוברט: לא ראיתי כלום. לא שמעתי כלום.

(חושך על דוכן העדים. אנחנו רואים את קצה הזיון בין גלוריה לרוקי. חושך על המשרד שלו. מוסיקה. האור עולה על הכניסה למשרד של רוקי. רוברט מחכה לגלוריה בחוץ. היא יוצאת אליו. חולפת על פניו.)

רוברט: גלוריה.....

היא ממשיכה ללכת. הוא פוסע במרחק אחריה. היא הולכת אל השחקן ג'יימס ומניחה יד על כתפו. רוברט נעצר קרוב אליהם.

גלוריה: (לג'יימס) שיניתי את דעתי, אני ארקוד אתך. (רוקדים)

רוקי: ועכשיו, גבירותי ורבותי... יש לנו בשבילכם הפתעה. הפתעה שעוד לא הייתה באף אחד מהמרתונים שלנו בעבר - ואני נשבע לכם שהיוזמה הייתה לגמרי שלה, אנחנו נקבל עכשיו את מארי מזוג מס' 44. אם יש כאן אנשים עם לב חלש, כדאי להם לעזוב כבר עכשיו. קבלו בבקשה את מארי!!!

(מארי עולה על הבמה. היא לבושה במיני נוצות וקישוטים. ארוטית מאוד. היא מתחילה בנאמבר של ריקוד ואולי גם שירה במהלכם היא עושה סטריפטז)

חושני, מקלפת מעצמה לאט, לאט את בגדיה... היא רוקדת בתערובת של תשישות נוראה ומסירות ודבקות אין קץ. יש משהו מהפנט ומחשמל בדרך הטוטאלית שהיא עושה את מה שהיא עושה. כאילו נאחזת בדבקות וכוח בחיים. היא נשארת לבסוף רק עם חוטיני דקיקים וחזייה שגם אותה היא מורידה בהינף אחרון ונשארת עם ידיה החופנות ומסתירות את שדיה. נראית פתאום אומללה, ילדותית ועזובה.)

רולו: קדימה, תורידי כבר!

רוקי: מחיאות כפיים למארי. אל תתביישו להראות לה כמה נהניתם ממנה. היא זקוקה לכסף הזה. תאמינו לי. (הקהל ממטיר עליה מטבעות כסף. היא ניגשת לרוקי, דורשת את כספה. הוא משלם לה)

רוקי: ציפינו ליותר תמורת הסכום הדמיוני הזה, אבל הבטחות צריך לקיים. (היא מתכופפת ואוספת את המטבעות. עלובה אבל גאה. וי מצטרף אליה)

וי: לא היית צריכה לעשות את זה בשבילי..

מארי: סתום.

וי: אני לא ביקשתי ממך...אני...למה עשית את זה? למה? למה?!!!

מארי: (מתרוממת אליו. עומדת מולו. כולם ממשיכים לרקוד) כדי להציל חיים. כדי להציל חיים אני מוכנה לעשות הרבה דברים.

וי: אבל את אפילו לא מכירה אותי...נפגשנו רק כאן...ואני... אני הייתי כל כך רע אליך.... אני...

מארי: די. תסתום קצת. הוא מסתכל עלינו. חייבים להמשיך לרקוד. קדימה...תישען עלי...

וי: את.... את מלאך....

מארי: אני לא שום מלאך...אני בקושי בנאדם...(רוקדים)

ג'יימס: (לגלוריה) רוצה שנדבר קצת?

גלוריה: לא.

ג'יימס: רוצה לישון?

גלוריה: לא.

ג'יימס: רוצה להפסיק לחשוב את עצמך?

גלוריה: גם לא.

אליס: (לרוברט אתו היא רוקדת. מבטו רחוק. תלוי בגלוריה. הוא רפוי באחיזתו את אליס) אני חושבת שכדאי שתחזור אליה.

רוברט: את הרי יודעת מה היא חושבת.

אליס: אבל לא קרה כלום... זה כלום... תסביר לה... היא תבין... היא נראית לי אחת שמבינה..

רוקי: (יורה באוויר עם אקדח) אלף שעות!!! אלף שעות גבירותיי ורבותיי (כולם תשושים. הרוסים) אלף שעות של ריקוד בלי הפסקה, 42 יום של חריקת שיניים והם עדיין כאן! וכדי לחגוג את האירוע הזה, המתחרים הנפלאים שלנו יעברו עכשיו לקצב הנכון! (מתחילה מוסיקה מהירה ומטורפת) כי מתוך הייאוש צומחת תקווה. ומתוך הכאב נולדת שמחה. ובקצה החושך יש אור גדול!!!

רוקדים. מעוניים. רובי קורסת פתאום וצונחת לרצפה. בעלה מתכופף אליה. רולו חש אליה.

רולו: (רוכן ליד רובי) 3 4 5 6 (היא מנסה לקום. מריו מושך אותה. היא סמרטוטית. רגליה לא נשמעות לה) 1 2 .. זהו! היא בחוץ!

מריו: (שמשך אותה בכוח אליו ומחזיק אותה באוויר בכוח) לא.... לא נכון... הנה.... הברכיים שלה לא נגעו ברצפה כשהיית ב 1... הנה... היא בסדר... היא לא פסולה. היא בסדר.

רולו: מאוחר מידי. קדימה. לפנות את הרחבה.....

רוקי: אני חושב שכולנו ראינו... שהגב' רובי לא הצליחה להתרומם לפני שהספירה לאחור הסתיימה, ולפי החוקים שלנו – היא מחוץ לתחרות. אבל... כדי לא לתת לה לצאת מפה בידיים ריקות, נבקש ממנה לשיר לנו שיר פרידה.... ואתם, בבקשה תהיו נדיבים איתה.

(רובי עולה לשיר בשארית כוחותיה את השיר " אי שם מעבר לקשת". כולם ממשיכים לרקוד. זהו תהום מוחשי של עצב אינסופי. היא גומרת לשיר בעלה בא אליה, אוסף אותה.)

רוקי: תודה לרובי ומאריו. תהיו נדיבים איתם. (סאונד של כסף. מאריו לבדו אוסף את הכסף) תעזרו להם לקנות כרטיס אוטובוס חזרה הביתה. אנחנו נתגעגע אליכם. להתראות במרתון הבא!! ותביאו איתכם את הילד

(הרוקדים רוקדים. תשושים. הוזים. איש לעצמו. מיואשים.)

גלוריה: (לרולו) ראית אולי את ג'יימס?

רולו: ועוד איך ראיתי אותו. גם הוא ברח לך. ואני לא מאשים אותו. אם לא תפסיקי עם ההתחכמויות האלה, כולם יברחו לך.

גלוריה עוזבת את רוברט עומד לבד על הרחבה ורצה . ג'יימס מגיע מולה. עם מזודה ארוזה.

גלוריה: מה הולך פה?

ג'יימס: בדיוק מה שאת רואה. אני עף מפה.

גלוריה: למה?

ג'יימס: תפקיד במערבון.

גלוריה: אתה לא מתכוון לעזוב אותי ככה בלי בן זוג.

שחקן: לא? מה את אומרת. ביי, ביי, בייבי'ס. (הולך. מייד פולו ספוט על גלוריה)

רוקי: גלוריה ביטי!!! הנה היא עכשיו לבד... אבל עדיין נלחמת, עדיין מקווה ומאמינה... האם היא תצליח למצוא לה בן זוג חדש? האם המזל יאיר לה פנים?

רוקדים. תשושים. גוררים רגליים. גוססים. מארי נעצרת במקומה

מארי: זהו. אם אני עושה עוד צעד אחד אני מתה.

רולו: חמש, ארבע, שלוש

וי: תתחתני איתי.

רולו: שתיים, אחת...

מארי: בסדר. (הוא נוטל אותה. ממשיכים לרקוד)

רוקי שר שיר עם החבורה שלו. בת הזוג של החייל קורסת עליו. נשמטת ומתחילה לנזול לכיוון הרצפה. רולו לידם. סופר בקול רם.

רולו: קדימה!! 3. 2. 1. (שריקה חדה וחזקה במשרוקית)

רוקי: היא בחוץ. שירלי קלייטון בחוץ.

שירלי: אני מצטערת מתוק... אני כל כך מצטערת... תמצא לך מישהי אחרת... אני לא טובה לכלום... אני כל כך אוהבת אותך, חייל.

הארי: ואני אותך. בואי... בואי נלך מפה...

שירלי: והחנות? והחתונה?

הארי: נמצא דרך. בואי.

שירלי: אל תוותר! תמשיך! אתה אמרת שאתה לעולם לא תוותר. עד הניצחון. שאתה חייל גיבור. גיבור. אתה חייב להמשיך, מתוק שלי, אתה חייב. בבקשה. בבקשה, מתוק שלי, אני כל כך רוצה חיים..

הארי: אני אמשיך. בטח שאני אמשיך. זה בסדר...את תנוחי... תנוחי... אני אמשיך... עד הניצחון אני אמשיך... מי זה הארי? אה? מי זה הארי?

שירלי: החייל הגיבור שלי... הגיבור...

רוקי: קשה לכולנו להיפרד אחרי שעברנו את כל הזמן הזה יחד. ממשכיכם לרקוד. החייל הבודד מצטרף לגלוריה הבודדה והם הופכים לזוג. אבל... החיים נמשכים!!!! וכך גם המרתון שלנו!!!! ויש לנו זוג חדש – הארי וגלוריה! היא הצליחה למצוא בן זוג!

בית משפט.

שופט: ומה זה עשה לך לראות אותה רוקדת עם מישהו אחר?

רוברט: ברור שהייתי מעדיף אם באותו זמן כבר היינו חוזרים לרקוד יחד, אבל הרגשתי שזה מגיע לי, שלא התנהגתי באופן חברי.

שופט: אז בגלל זה בסוף, החלטת כן להתנהג ב"אופן חברי"?

רוברט: כן. כנראה שכן.

רחבת הריקודים. מוסיקה של הדרבי. החבר'ה באמצע דרבי נוסף

רוקי: עוד שישים שניות לסיום הדרבי. מי יהיו האחרונים שלא יחצו את קו הסיום לפני שהדגל יורד. ממי ניפרד הפעם?

(הארי, נשען על גלוריה. חוטף מכה בליבו. מחזיק את החזה. נגרר אחריה.)

גלוריה: מה קרה? מה קורה אתך?

הארי: החזה שלי. כואבבבב...

גלוריה: קדימה חייל בנזונה שכמוך... איפה רוח הלחימה שלך? אני לא מוכנה להפסיד יותר!!! אני לא מוכנה להפסיד יותר!! (גוררת אותו בכוח. הוא כבר נטול רוח חיים)

רוקי: האם החייל וגלוריה יעמדו בזה? כרגע, הם רגל אחת בחוץ.

גלוריה: אנחנו נעמוד בזה, חתיכת זין נפול שכמוך, אנחנו נעמוד בזה!! (היא תופסת את הארי וגוררת אותו. חסר חיים)

רוקי: סיבוב אחרון.

רוקי: 1 2 3. (שריקה חזקה)

גלוריה: (נופלת. גוררת את החייל המת אחריה. הוא עליה. מוטל ללא רוח חיים. היא מחבקת אותו. עדיין לא קולטת) הצלחנו!!! עשינו את זה!!!
הצלחנו!!! (מתחילה לקלוט) מה קורה? אתה לא רוצה לקום?...

רוקי: נראה שלחייל שלנו יש בעיה קטנה..... אבל אל תדאגו, קהל יקר שלנו... יש לנו פה רופא והוא כבר בדרך אליו..... כי גם זה יחלק מהשואו המדהים שיש לנו כאן בשבילכם, קהל נהדר...

(האחות מגיע. כולם מצטופפים סביב הארי השוכב חסר רוח חיים)

גלוריה: (לאנשים שאוחזים בה ומרחיקים אותה) הוא יהיה בסדר, נכון?

אליס בקריז. הולכת אל המקלחות שמאחורי הקלעים.

רוקי: קהל יקר, הרגע קבלתי הודעה מהצוות הרפואי. הכול בסדר. שום דבר רציני... בסך הכול מקרה רגיל של אפיסת כוחות.....אני בטוח שאם היינו שואלים אותו, הוא היה אומר לנו שהוא רוצה להמשיך. כמו שלימדו אותו בצבא. אבל הצוות הרפואי שלנו אסר עליו.... להתראות חייל! (סטפס קצור) אנחנו יודעים שעוד תחזור אלינו יום אחד... כדי להתחרות שוב ב... מרתון הריקודים הגדול!!!!

הזעקה.

אחורי הקלעים. מקלחות. אליס נכנסת. נסערת. מתבוננת בעצמה במראה, נכנסת עם הבגדים למקלחת. מתקלחת. חלק מהבנות נכנסות. צופות בה כשהיא משפשפת את גופה בטירוף ובוכה.

רוקי: (לאחות) מה אמרת שהיא ניסתה לעשות? רק זה חסר לי!!! (לאליס) אליס, את יכולה לצאת עכשיו. הכול בסדר... אף אחד לא יעשה לך שום דבר רע (הוא מתקרב. היא נרתעת)... את לא רוצה לצאת? את יכולה להתקרר ככה, להצטנן בצורה קשה.... את לא רוצה להצטנן, נכון? בבקשה, תקשיבי לי, אני רק רוצה לעזור לך.... אני רק רוצה לסגור את הברז....רק לסובב את הידית....(מנסה שוב להתקרב. היא שוב נרתעת) את לא רוצה? בסדר....בסדר... אני לא אסגור.... איך שטוב לך... ספרי לי....אל תפחדי.... מה שזה לא יהיה... את יכולה לספר לי... זה בינינו.... אני יכול לעזור....(הוא נכנס אתה למקלחת בבגדיו. שניהם עומדים בבגדיהם מתחת למים הזורמים) תספרי לי מה הבעיה.... אני אתך....

אליס: הוא... הוא נגע בי...

רוקי: מי? (למישהי שנכנסה לחדר) עופי מכאן!

אליס: הוא מת?

רוקי: החייל? את מתכוונת לחייל?

אליס: (מהנהנת) כן.

רוקי: מה פתאום... הוא חי... החייל... הוא גיבור... הוא חזק... הוא חייב לחיות... יש לו עוד הרבה מלחמות להילחם. חיילים לא מתים, הם רק מתחלפים... זה ידוע... אני נשבע לך שהוא יהיה בסדר... אני נשבע לך... (הוא מחבק אותה. סוגר את הברז. היא צורחת צרחה חדה ונוקבת שכאילו מפרקת אותה מבפנים ומזככת אותה. על רקע הצרחה נשמעת ההזעקה)

אליס: (מבוהלת. שקטה) מישהו צרח. מישהו צרח...

רוקי: זאת היית את אליס.

(רוקי מחבק אותה באופן חם ואבהי. מוציא אותה משם לרחבת הריקודים. כולם רוקדים. רוקי מגיע עם אליס עטופה במגבת לרחבה. רוברט וגלוריה עומדים זה מול זה. מתקרבים. נפגשים ורוקדים שוב יחד.)

רוקי: (עולה לדוכן שלו. מדבר) בחור פוגש בחורה, בחור מאבד בחורה, פוגש בחורה אחרת... אחר כך הם חוזרים להיות שוב יחד... זה הסיפור של זוג האוהבים שלנו, גלוריה ורוברט... אומנם, אני לא תסריטאי בהוליווד, אבל אני יודע איך הסיפור הזה יכול להסתיים... נכון רוברט? נכון גלוריה?

גלוריה: (בשקט. לעצמה) לא נכון.

בית משפט

שופט: האם יש לנאשם משהו להגיד לפני מתן פסק הדין?

(פאזזה)

רוברט: לא, כבודו. אמרתי כל מה שהיה לי להגיד.

עוברים למשרד של רוקי. רוברט וגלוריה נכנסים

רוקי: בואו, תיכנסו, אני יודע שזה על חשבון זמן המנוחה שלכם... שרולו יביא לכם משהו לשתות... (מתיישבים) היה לי איזה רעיון קטן חברה שאני רוצה לחלק אתכם, משהו שיכול להרים לנו פה את העסק לגבהים רציניים... משהו שיכול להועיל לכולנו... במיוחד לכם... ויחד עם זה... בעת ובעונה אחת... יפוצץ לנו את הקהל שם בחוץ...

גלוריה: מה הרעיון? להכניס אותנו לכלוב ושהם יזרקו לנו בוטנים?

רוקי: למה להיות ציניים? למה להיות ציניים? בואו נעזוב לרגע את הצחוק בצד..

גלוריה: נראה לך שאני צוחקת?

רוקי: (מתרומם מכיסאו) מה שאני רוצה זה ש... אתה תציע לה נישואין, פה מול הקהל ואתם תתחתנו. כאן. על רחבת הריקודים. חתונה פומבית. תוכלו להתגרש אחר כך אם יבוא לכם... זה רק בשביל הרושם. זה יביא פה את

השוואו למקומות מדהימים.... (גלוריה קמה. מסתובבת בחדר עצבנית) מה אתה אומר רוברט? מה דעתך?

רוברט:

גלוריה: הוא אומר לא.

רוקי: היא תמיד מדברת בשמך, רוברט?

גלוריה: כן!!!

רוקי: היא כנראה לא מסוגלת לחשוב על להתחתן איתך אפילו בכאילו..

רוברט:

גלוריה: (לרוקי) אתה לא מבין כלום אז אל תתערב בזה...

רוקי: אה.. רוברט, אני חושב ש...אולי יותר טוב שרק אני והיא נדבר על העניין הזה, או קיי, זה בסדר מצדך?

רוברט: (קס) כן, בטח.

רוקי: אבל הרעיון מוצא חן בעיניך, כן? זה מה שאמרת, נכון?

רוברט: מה שאני אמרתי זה רק

רוקי: זה אותו דבר. עניין של הגדרה. דקויות. אנחנו נעבד את הפרטים הקטנים. אבל באופן עקרוני אמרת כן...חכה לנו רק דקה בחוץ...

רוברט: לא בדיוק...

(רוקי הודף אותו החוצה. גלוריה נשארת בפנים. היא מעשנת. עצבנית. נושפת את העשן על רוקי)

רוקי: מה הבעיה שלך? פוחדת להתחתן?

גלוריה: אתה תמיד חייב לחרבן הכול, אה? אם אתה רואה שצומחת חס וחלילה טיפת יופי או אמת, אתה חייב להרעיל אותה!!

(פונה לצאת)

רוקי: רגע, שנייה אחת. חכי שנייה.

גלוריה: אתה לא מחתן אותי כאן עם אף אחד!!! הבנת? אני לא מתחתנת בתנאים שלך!!!

רוקי: זה עסק. בסך הכול עסק. מה את מתרגשת? לך יוצא מזה הכי הרבה, בגדים חדשים, המון מתנות, כלי כסף, מוצרי חשמל, כל מיני דברים כאלה..

גלוריה: וואו מכשירי חשמל... איזה יופי.. אתה לא מבין כלום, אה? מה אני אמורה לעשות עם כל החרא הזה? מכשירי חשמל.....

רוקי: תמכרי, תמשכני. תשתמשי, אני יודע. אני בסך הכול מנסה לעזור לך. את יכולה לצאת מעסק כזה עם משהו כמו 200 300 דולר. זה הרבה כסף. אלא אם כן את מסתפקת בזה שתצאי מפה עם הפרוטות האלה שהקהל זורק לך מידי פעם.

גלוריה: כן? ומה אם במקרה ננצח, אה? על זה לא חשבת.

רוקי: תראי מותק, אני נמצא בעסק הזה כבר הרבה שנים. אולי לא תמיד אני יודע לזהות מנצח, אבל לוזרים אני תמיד יכול לזהות...

גלוריה: אתה בן זונה.

רוקי: יכול להיות. אבל זה לא משנה את המצב שלך. את רוצה לצאת מכל העסק הזה עם כמה מאות דולרים או לא?

גלוריה: הזוכים מקבלים 5000 דולר. 2500 כל אחד, לא?

רוקי: כן, 2500 פחות ההוצאות.

גלוריה: איזה הוצאות?

רוקי: הרי המרתון הזה לא מתנהל מעצמו, את יודעת... יש לי פה כל יום ערמות של חשבונות, אתם עולים לי הרבה מאוד כסף....כביסה, ניקיון, טלפונים, רופאים, אוכל....רולו פסנתרן מה לא....(מציץ בניירות)

גלוריה: מה זה!!? אתה רציני??!!

רוקי: יש לי פה מעקב פיננסי מדויק עליך ועל רוברט....

גלוריה: ואתה מתכוון לחייב אותי על זה?

רוקי: רק אם תנצחי. אם לא תנצחי, לא תשלמי. אני לא מנסה לרמות אף אחד.

גלוריה: אני לא מאמינה... אני פשוט לא מאמינה.... שיט. שיט. שיט.

רוברט: (נכנס) אנחנו צריכים לחזור לרקוד.

גלוריה: מה הטעם? בשביל מה? תגיד לי רק בשביל מה? (יוצאת)

אחורי הקלעים. מוסיקה ברקע. גלוריה אוספת בגדים ואורזת מזוודה.

גלוריה: (אורזת מזוודה בשקט. פאוחה. שקט.)

רוברט: מה את מתכוונת לעשות עכשיו? לנסות עוד פעם בסרטים?

גלוריה: לא.... אני אף פעם לא אצליח שם...וגם אם אני אצליח זה כבר לא אכפת לי.

רוברט: אני מבין לה את מתכוונת. פעם אהבתי להסתכל על היס. שעות. הייתי מטייל על החוף, מקשיב לים.... מסתכל על האופק... מבקש מאלוהים משאלות... עכשיו כבר לא אכפת לי אם אני לא אראה יותר את היס אף פעם בחיים.

גלוריה: ראית אולי את הזוג של הגרב הזאת? (מרימה גרב משי)

רוברט: (מחפש) אה? אה? אה.... זה אולי?

גלוריה: לא, לא. אתה לא רואה שזאת ממשי וזאת.... אני אפילו לא יודעת ממה היא. אני לא יודעת ממה היא!! (פורצת בבכי)

רוברט: טוב, סליחה.... אני רק....מצטער... ניסיתי לעזור....

גלוריה: זאת לא אשמתך. זאת אני. אני דפוקה לגמרי. אני צריכה לרדת מזה סוף, סוף להבין שזה לא בשבילי, נמאס לי מכל העסק המסריח הזה.

רוברט: איזה עסק?

גלוריה: החיים. החיים המסריחים האלה. למה אתה מסתכל עלי ככה?

רוברט: אני רק מנסה לראות את הפנים שלך.....הן...

גלוריה: אז תמשיך להסתכל. תישאר ותסתכל טוב טוב. כי זאת הולכת להיות ההצגה הכי טובה בעיר. (מוציאה לאט אקדח מהתיק שלה. מכוונת לעצמה לפרצוף.)

רוברט: לא. גלוריה. לא.

גלוריה: (מורידה את האקדח. פונה בתחינה ישירה ונקיה לרוברט) (מושיטה לו את האקדח) תהיה טוב אלי. תהיה טוב אלי כמו שאף פעם אף אחד לא היה טוב אלי. בבקשה.

רוברט: לא.

גלוריה: תאהב, אותי. בבקשה.

רוברט: (לוקח את האקדח. הוא מעשי וענייני. רק מנסה לעזור) תגידי לי רק מתי.

גלוריה: אני מוכנה.

(הוא מכוון לה לרקה. המוסיקה נשמעת מבפנים)

רוברט: עכשיו?

גלוריה: עכשיו.

(נשמעת ירייה חזקה. חושך. נשמעת מוסיקה רחוקה. הזעקה מהאולם מעורבת עם סירנות של משטרה.)

בית משפט.

רוברט: (על דוכן העדים) היא הייתה נינוחה לגמרי. היא נראתה שקטה. כמעט מאושרת. לא הייתי ממש מולה, אבל יכולתי לראות שהיא חייכה.

שופט: אבל למה? למה עשית את זה?

רוברט: כי היא בקשה ממני.

שופט: ואתה פשוט בן אדם צייתן וממושמע, אה?

רוברט: גם בסוסים יורים כשכבר אין להם שום תקווה, לא?

שופט: הנאשם יחזור למעצר עד הכרעת הדין שתינתן בעוד שבועיים מהיום. (פטיש)

אור על רחבת הריקודים. מוסיקה. הרוקדים עדיין שם. תשושים.

רוקי: הנה הם שוב, החברה הנפלאים האלה שלנו. עדיין נאבקים, עדיין מקווים. בזמן ששעון הגורל מתקתק לו בנחת, ריקוד המזל נמשך ונמשך. המרתון שלנו עוד ממשיך וממשיך. וממשיך. וממשיך. כמה זמן הם עוד יוכלו להחזיק מעמד... כמה זמן אנחנו עוד נחזיק מעמד... כמה זמן יעמוד לנו כוחנו... כמה זמן... קדימה... מחיאות כפיים... בואו נשמע את מחיאות הכפיים של הקהל הנהדר שלנו.

מוסיקה. רוקדים. פייד אאוט.